

Hvad der karakteriserer vort parti:
Linien fra Det kommunistiske Manifest
til den russiske Oktoberrevolution og til
grundlæggelsen af den Kommunistiske
Internationale.
Kampen mod dette verdenspartis udart-
ning; forkastelse af Folkefronten og Mod-
standskampens alliancer. Arbejdet med
genopbygningen af Revolutions doktrin
og organ, i stadig kontakt med arbejder-
klassen, - mod al parlamentarisk valgdeltagelse.

KOMMUNISTISK PROGRAM

ORGAN FOR DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTI

Årgang 2 - nr.11 - maj 1971

Ansvarsh. ledelse: M.Nielsen

Dansk GIRO 16 43 66

Svensk GIRO 67 64 07 - 0

ENKELTNUMMER

- løssalgspis da.kr. 1½
sv.kr. 1-

Adresse i Danmark :

Postbox 1023 - 8200 Århus N.

Adresse i Sverige :

Postbox 10011 - Lund 10

UDKOMMER HVERANDEN MÅNED

- abonnementspris da.kr. 15-
sv.kr. 10-

PÅ SVENSK OG DANSK

INDHOLD :

SPØRGSMÅLET OM JORDRENTEN (Marx til Engels)	s. 2
REVOLUTION OCH KONTRAREVOLUTION I KINA	s. 4
VARFÖR RYSSLAND INTE ÄR SOCIALISTISKT - III del	
DET RYSKA PROLETARIATETS ISOLERING OCH NEDERLAG	s.20
SMÅBORGERSKABET : DE HALVE KLASSER	s.22
ARBEJDER-SOLIDARITET : PROLETARISK KAPITULATION	
OG TRIUMF FOR DEN SMÅBORGERLIGE AKTIVISME	s.33
MAO SPILLER BORDTENNIS MED NIXON OVER DE BENGALSKE	
FATTIGBØNDERS LIG	s.34
INTERNATIONALE UDGIVELSER - PARTIETS GENERALFORSAMLING I TORINO -	
DET KOMMUNISTISKE VENSTRES TEKSTER - NORDISKE UDGIVELSER	s.36

K O M M U N I S T I S K F A C K O P P O S I T I O N - VORT FAGLIGE OR-
GAN PÅ SVENSK ER UDKOMMET MED SIT TREDJE NUMMER, DER INDEHOLDER :

- 1) Årets overenskomst: Mod LO-ledelsens krav på lønsenkninger! For den uvarslede og totale generalstrejke! - Den økonomiske situation. - LO, staten og overenskomstsbevægelsen. - Venstreopportunismen og den faglige kamp. - Kommunisternes perspektiv.
- 2) Åbent brev til Metalls forbundspampere, som vil pudse deres og arbejdsrettens anseelse inden overenskomstsforhandlingerne.
- 3) Flyveblade : Proletarisk solidaritet med de strejkende tagdækkere. - Overenskomst med borgerskabet eller Proletarisk Generalstrejke. - Tiggergang eller Proletarisk Aktion.
- 4) Gennemgang af Kommunistisk Fagoppositions paroler
- 5) Kommunistisk Fagoppositions paroler

26 s. - 1,50 da.kr. - 1,- sv.kr.

Marx til Engels i Manchester - London, den 7. januar 1851.

Kære Engels,

Jeg skriver til dig, for at forelægge dig et lille teoretisk spørgsmål - naturligvis af politisk-økonomisk natur.

Du ved, for at begynde med begyndelsen, at ifølge Ricardo's teori er jordrente intet andet end forskellen mellem produktions-omkostningerne og prisen på jordudbyttet; eller, som han også udtrykte det, forskellen mellem den pris, til hvilken produkterne fra den dårligste jord må sælge for at dække udgifterne (idet forpagternes profit og rente altid er inkluderet i udgifterne), og den pris, til hvilken produkterne fra den bedste jord kan sælges.

Væksten i jordrenten beviser ifølge hans egen fortolkning af sin teori:

1. At der tages tilflugt til stadig fattigere jorder, eller at den samme mængde kapital anvendt successivt på den samme jord ikke yder den samme produktion. Kort sagt: jorden forringes i takt med, at befolkningen er tvunget til at kræve mere af den. Den bliver forholdsvis mindre frugtbar. Det er her Malthus fandt den virkelige grund til sin befolkningsteori, og hvor hans elever nu søger deres sidste redningsplanke.

2. Jordrenten kan kun stige, når kornprisen stiger (i det mindste IFØLGE ØKONOMIENS LOVE); den må falde med faldet af sidstnævnte.

3. Når ET HELT LANDS JORDRENTE stiger, kan det kun forklares ved det faktum, at en meget stor masse af relativt fattigere jorder er blevet taget under dyrkning.

Disse tre propositioner er overalt blevet modsagt af historien.

1. Der er ingen tvivl om, at som civilisationen skrider frem, vil fattigere og fattigere jorder blive taget under dyrkning. Men der er heller ingen tvivl om, at disse fattigere typer jorder - som et resultat af videnskabens og industriens fremskridt - er relativt gode sammenlignet med de tidligere gode typer.

2. Siden 1815 er kornprisen dalet - uregelmæssigt men til stadighed - fra 90 shillings til 50 shillings og lavere; dette inden ophævelsen af Kornlovene. Jordrenten er til stadighed steget. Således i England. På kontinentet MUTATIS MUTANDIS (med nødvendige ændringer. - Ed.), overalt det samme.

3. I hvert land finder vi - som allerede Petty bemærkede - at når kornprisen falder, så stiger landets totale jordrente.

Hovedpunktet i alt dette er, hele tiden at få loven om jordrenten til at stemme med udviklingen af landbrugets frugtbarhed i almindelighed; dette er trods alt den eneste måde at forklare de historiske facts på, og på den anden side kassere Malthus' teori om forringelsen ikke blot af arbejdskraften men også af jorden.

Jeg tror, sagen kan forklares simpelt på følgende måde:

Antag at prisen på hvede ved et givet stade for landbruget er syv shillings pr. quater, og at en acre jord af den bedste kvalitet producerer 20 skæpper, medens den koster en jordrente på ti shillings. Udbyttet pr. acre er derfor lig 20 gange 7, eller 140 shillings. I dette tilfælde er produktions-omkostningerne 130 shillings, og 130 shillings er derfor prisen på produktet fra den dårligste jord, som er taget under dyrkning.

Antag at en generel forbedring af landbruget nu finder sted. Samtidig med at vi antager dette, er det givet, at videnskab, industri og befolkning også vokser. En generel forøgelse af jordens frugtbarhed som

følge af forbedringer, forudsætter disse betingelser - til forskel fra den frugtbarhed, som simpelthen skyldes indtræffelsen af en fordelagtig sæson.

Lad os sige, at prisen på hvede falder fra 7 til 5 shillings pr. quarter, og at den bedste jord, nr. 1, som tidligere producerede 20 skæpper, nu producerer 30 skæpper. I stedet for 20 gange 7 - eller 140 shillings, indbringer det nu 30 gange 5 - eller 150 shillings. Det vil sige en jordrente på 20 shillings i stedet for den tidligere på 10 shillings. Den fattigste jord, som ingen jordrente yder, må producere 26 skæpper, eftersom den nødvendige pris - ifølge vor antagelse oven for - for disse er 130 shillings, og 26 gange 5 er lig 130. Hvis forbedringen, det vil sige videnskabens generelle fremskridt, som går hånd i hånd med hele samfundets fremskridt, med befolkningstilvæksten etc., ikke er så generel, at den fattigste jord som må bringes under dyrkning, kan producere 26 skæpper, så kan kornprisen ikke falde til 5 shillings pr. quarter.

Som før udtrykker de 20 shillings i jordrente forskellen mellem produktions-omkostningerne og prisen på korn fra den bedste jord, eller mellem produktions-omkostningerne på den dårligste jord og dem på den bedste. Relativt, forbliver det ene stykke jord lige så ufrugtbart - sammenlignet med det andet - som før. Men den GENERELLE FRUGTBARHED er forøget.

Alt hvad der er forudsat er, at hvis kornprisen falder fra 7 shillings til 5, så vokser forbruget, efterspørgslen i samme omfang, eller at produktiviteten ikke overstiger efterspørgslen - hvad man kunne vente, når prisen er 5 shillings. Medens denne antagelse ville være fuldstændig falsk, hvis prisen var faldet fra 7 til 5 shillings på grund af en undtagelsesvis rigelig høst, så er den nødvendig, når stigningen i frugtbarhed er gradvis, fremkaldt af producenterne selv. Ligegyldigt, her har vi kun at gøre med den økonomiske mulighed af denne hypotese.

Det følger, at:

1. Jordrenten kan vokse, skønt prisen på jordens produkter falder, og dog FORBLIVER RICARDO'S LOV KORREKT.
2. Loven om jordrenten, som den er fremlagt af Ricardo i sin simpleste form - bortset fra udformningen - antager ikke, at jordens frugtbarhed forringes, men (på trods af det faktum, at jordens generelle frugtbarhed øges som samfundet udvikler sig) forudsætter kun FORSKELLIGE grader af frugtbarhed for forakellige stykker jord, eller forskellige resultater af successive kapital-investeringer i samme jord.
3. Jo mere generel forbedringen af jorden er, desto flere slags jord vil den omfatte, og hele landets jordrente kan stige, skønt kornprisen i almindelighed falder. Hvis du tager ovennævnte eksempel, vil det ene ste spørgsmål være, hvor stort antallet af jordlodder - som producerer mere end 26 skæpper til 5 shillings - er, uden at måtte producere eksakt 30; det vil sige, hvor stor variation er der i kvaliteten af den jord, som ligger mellem den bedste og de dårligste kvalitetsgrader. Dette har intet med den bedste jords jordrente-rate at gøre. Den påvirker ikke - i det mindste ikke direkte - jordrente-raten.

Du ved, at sagens kerne med hensyn til jordrenten er, at den skabes ved udjævning af priserne på de produkter, som er et resultat af forskellige produktions-omkostninger, men at denne lov for markedsprisen ikke er andet end en lov for borgerlig konkurrence. Men selvom man var sluppet af med den borgerlige produktion, ville den hindring være tilbage, at jorden bliver relativt mindre frugtbar, og at det samme arbejde producerer successivt mindre, skønt det ikke længere ville være tilfældet - som under det borgerlige system - at produktet fra den bedste jord var lige så dyr som den fra den dårligste. Ifølge hvad der sagt oven for, ville denne indvending falde til jorden.

Vær venlig at give mig din mening om sagen....

För Västerlandets diplomater ställer den rysk-kinesiska motsättningen en "väsentlig" fråga: kommer Kina att avlägsna sig från USSR? För de oppositionella, som tar de "doktrinära" debatterna mellan Macs och Chrustjevs lärljungar på allvar, är frågan: är Mao inkarnationen av den "sanna" socialismen? För oss revolutionära marxister visar detta bara en steril strategisk fördom och en politisk förvirring, som bara kan bidra till att förvilla proletariatet. Men om man blickar mot den historiska utvecklingens horisont och ser på den kinesiska revolutionens framtida och gångna stormar, blir dagens lilla vindpust värdefull, då den bekräftar de utståndna nederlagen och tillkännager de kommande kamperna.

Trots Moskväs kontrarevolutionära verksamhet, trots Pekings reaktionära ideologi, trots det internationella proletariats krossande och tystnad, åstadkommer det mäktiga och antagonistiska trycket från den kinesiska kapitalismen ett i grund och botten revolutionärt arbete, som det är fruktlöst att söka bedöma efter Pekings produktionssiffror och politiska hållning.

Om detta tryck från kapitalismen vänder upp och ner på, låt vara obetydliga, men ändå gamla kompromisser mellan Kina och den ryska Staten, så medför det också att den fredliga samexistensen mellan proletariatet och dess exploatörer blir svårare att upprätthålla. Efter den långa omvägen över "folkdemokratin" kommer det starkt växande kinesiska proletariatet att, förr eller senare, hitta tillbaka till sin klassväg.

Den kinesiska "extremismen" är långt ifrån ett "återvändande till leninismen". Den är ett framtvingat medgivande, som den segrande kontrarevolutionen måste göra till den strypta revolutionen. Det är klasspartiets, och enbart dess, uppgift, att visa detta i ljuset av de gångna kamperna och att dra alla konsekvenser av det.

BORGARKLASS ELLER PROLETARIAT

I de två klassiska revolutionerna, 1648 i England och 1789 i Frankrike, var det helt tydligt borgarklassen som ledde rörelsen. Proletariatet och de delar av befolkningen som inte hörde till borgarklassen hade ännu inte egna särskilda intressen, eller ännu bättre uttryckt, de representerade ännu inte väl utvecklade klasser eller skikt. Där de gick i opposition till borgarklassen, som till exempel i Frankrike 1793 till 1794, kämpade de bara för att borgarklassens intressen skulle segra, även om det inte gjordes på borgerligt sätt. I Frankrike uttryckte Terrorn ingenting annat än det plebejiska sättet att göra upp med borgarklassens fiender: absolutismen, feodalismen och krämarna.

Dessa revolutioner var inte specifikt engelska eller franska, utan revolutioner av europeiskt märke. De markerade borgarklassens seger, och vid denna tidpunkt representerade den segern för en ny samhällsordning, det vill säga segern för den borgerliga egendomen över den feodala, för nationen över provinsialismen, för konkurrensen över skråväsendet, för företagandet över den adliga lättjan, för den borgerliga rätten över de medeltida privilegierna.

Detta betyder inte att proletariet inte manifesterar egen aktivitet när den borgerliga regimen tar makten. I Frankrike tolkar babouvismen (1) den första sammanstötningen mellan de två klasserna: den undertrycks med den statliga terrorn, som borgarklassen först och främst hade använt sig av för att krossa kontrarevolutionen. Vid denna tid var både den klassmässiga synen på problemen ännu mycket förvirrad och proletärerens antal och den kapitalistiska storindustrins utvidgning alltför begränsad för att proletariet skulle kunna eftersträva erövringen av den politiska makten. Dessutom erbjöd den borgerliga ekonomins utveckling ännu sociala fördelar för alla de moderna klasserna. Socialismen framträder som en historisk nödvändighet först i den imperialistiska fasen, då kapitalismen inte kan medföra något annat än katastrofer av alla de slag för mänskligheten.

Under 1900-talet, särskilt efter det första imperialistiska världskriget, framträder den borgerliga ekonomin, rätten och staten i internationell skala, som det hinder, som måste sopas bort för varje mänsklighetens fortsatta framåtskridande. Med andra ord: det är proletariets politiska och sociala revolution som står på dagordningen. Det är därför som det - till och med i de underutvecklade länderna, som inte lider av överflöd utan av brist på industriell utveckling och där revolutionens uppgifter följaktligen i en viss mening förblivit borgerliga uppgifter - inte längre är borgarklassen; som på 1600- och 1700-talen, utan proletariet, som kallats att leda och slutföra denna revolution. Den kapitalistiska klassens internationella förfall gör det i själva verket omöjligt för de underutvecklade ländernas borgarklasser att åstadkomma någon stor revolutionär djärvhet, ty de är mera rädda för den proletära klassen än för de gamla förtryckarklasserna och till och med för den främmande imperialismens herravälde. Om alltså proletariets diktatur med all önskvärd tydlighet är den enda tänkbara politiska formeln för de utvecklade ländernas rent socialistiska revolution, så är den det likaså för den "orena", dubbla revolutionen i de underutvecklade länderna, som inte ens med en proletär makt kan räkna med att undslippa en längre eller kortare fas av kapitalistisk, ekonomisk utveckling (2).

Denna värdering utfördes av världskommunismen från de första årens ryska revolution (1917 års revolution som själv var en dubbel sådan) och har inte upphävts av de underutvecklade kontinenternas nu så prisade "utveckling". Man skulle kunna invända, att antingen är denna "utveckling" socialistisk och proletär eller så visar den att den kapitalistiska klassens progressiva fas inte alls avslutats. Principiellt och erfarenhetsmässigt förnekar vi att den på något sätt skulle vara socialistisk. Men vi förnekar likaså att kapitalismens faktiska framsteg i de underutvecklade länderna efter de nationella demokratiska revolutionerna skulle innebära, att det kapitalistiska produktionssättet och den borgerliga samhällsordningen återfått karaktären av en historisk fas, som ännu är nyttig och fördelaktig: ingen Mao Tse-tung kan nämligen utplåna två imperialistiska världskrig, 1929 års ekonomiska kris och ytterligare tio andra mindre iögonfallande kriser och inte heller ett halvt dussin blodiga kontrarevolutioner mot proletariet. Men nu är det så, att denna historiska verklighet i

(1) Efter Graccus Babeuf, ledaren av "League des Egaux" (De Likas Förbund) under den franska revolutionen.

(2) I det kapitalistiska samhället har ökningen av det mänskliga arbetets avkastning som mål och resultat en ökning av produktionen och genom den profiten. I ett visst stadium av produktivkrafternas utveckling sammanfaller detta med hela samhällets intresse. I det socialistiska samhället syftar denna ökning av det mänskliga arbetets avkastning till att minska dess ansträngning, vilket med den nivå som produktivkrafterna nått i den överutvecklade kapitalismen är det enda, som är förenligt med arbetarklassens och även hela mänsklighetens intressen.

marxismens ögon och utan att ge någon möjlighet till revidering, bevisat att kapitalet och imperialismen är den absolut enda fienden för både de exploaterade klasserna och de svaga eller tillbakasatta folken. Den för övrigt välvilligt övervärderade (3) och i alla händelser motsättningsfulla utveckling, som särskilt sedan 1945 bevitnats i Asien, Afrika och Latin-Amerika, innebär inte en ny uppgång för de borgerliga formerna, vilkas reaktionära karaktär tvärtom blivit allt uppenbarare, utan en utveckling mot den generaliserade revolutionära explosionen, som vi aldrig upphört att vänta på. Och det är verkligen inte dessa underutvecklade länders framsteg som skulle kunna få oss att vika från denna kurs, eftersom de verkar för att göra framtidens enorma revolutionära kraft oemotståndlig genom att öka den proletära världssarméns styrkor och genom att inom en inte alltför avlägsen framtid förbereda den kapitalistiska ekonomin på en djupare och långvarigare kris än alla tidigare.

Alla renegaters käpphäst, "den nya evolutionen", upphäver alltså ingalunda varken de marxistiska övervägandena eller, vilket är ännu uppenbarare, den värnshistoriska verkligheten, vilken visar att det proletära och leninistiska partiet i 1917 års underutvecklade Ryssland inte var rädda för att driva den anti-tsaristiska revolutionen ända till störtandet av den borgerliga makten från februari och kräva "All makt till arbetar- och bondesovjeterna". Och detta gjorde det med vetskapen om att de enda åtgärder, som det skulle kunna vidta för att genomföra en livskraftig ekonomi, inte skulle kunna gå utöver kapitalismens skrankor.

Detta parti ledde inte alls en nationell rysk revolution, utan kämpade för socialismen som världsproletariatets förtrupp. Dess viktigaste historiska förtjänst är heller inte att ha grundat den sovjetiska staten, utan att ha försökt återupprätta den revolutionära Internationalen.

För de delar av världen, som inte bara led av en ekonomisk underutveckling i ännu högre grad än 1917 års Ryssland, utan också av de koloniala stormakternas mer eller mindre öppna förtryck, kunde denna Tredje Internation inte lägga fram revolutionens problem annorlunda än vad det ryska partiet hade gjort. Vid sin Andra Kongress (juli 1920) antog den "TESER OCH TILLÄGGSTESER OM DE NATIONELLA OCH KOLONIALA FRÅGorna", ursprungligen utarbetade av Lenin och som innehåller följande viktiga ståndpunkter:

"2) ... det Kommunistiska Partiet ... skall inte betrakta abstrakta och formella principer som nyckeln till den nationella frågan, (Vår anm. det rör sig om begreppet nationell och borgerliga jämlikhet som jämlikhet mellan personer, kritiserad i den föregående tesen) utan: 1. en klar uppfattning av de historiska och ekonomiska förhållandena; (Vår anm.: de historiska förhållandena utgjordes av den borgerliga regimens kris, som överfördes till den första imperialistiska världsmassakern och till den revolutionära upphetsning som den framkallade; de ekonomiska förhållandena utgjordes av produktivkrafternas jättelika utveckling i de högt industrialiserade länderna, en utveckling, som under förutsättning att bergarklassen störtas från makten,

(3) Övervärderad, därför att industrialiseringen och utvecklingen inom jordbruket i dessa länder nödvändigtvis tvingas ske i mycket långsam takt, något som för övrigt inte utesluter utan tvärtom innebär en fruktansvärd anspänning av de mänskliga krafterna. Övervärderad, också därför att de utvecklade ländernas produktivkrafter utgör klass- och nationella monopol och inte alls står i mänsklighetens tjänst, det vill säga därför att stormakternas "hjälp" måste passera genom handelsparasiternas händer och gälla efter regeln "ingenting för ingenting", vilket naturligtvis missgynnar den som har minst. Det är just denna regel som kommer att slås sönder med socialismen, vilken förverkligar en internationell förvaltning av resurserna och mildrar lidandena för de underutvecklade ländernas arbetare.

skulle göra det möjligt för de underutvecklade länderna att, om inte undvika, så åtminstone avsevärt förkorta kapitalackumulationsfasen och därigenom mildra lidandena.) 2. en klar åtskillnad mellan de förtryckta klassernas intressen, ... i förhållande till den allmänna föreställningen av de så kallade nationella intressena, som i verkligheten är de härskande klassernas; 3. en lika klar och tydlig åtskillnad mellan de förtryckta, beroende, underlydande länderna — och de förtryckande och exploaterande länderna, som åtnjuter alla rättigheter, tvärt emot det borgerliga och demokratiska hyckleriet, som omsorgsfullt söker dölja, att en minoritet av rika kapitalistiska länder genom sin finansiella och koloniala styrka förslavar den stora majoriteten av jordens befolkning (något som är utmärkande för finanskapitalets imperialistiska epok).

4) Av det föregående följer att hörnstenen i den Kommunistiska Internationalens politik i de koloniala och nationella frågorna måste vara, att närma proletärer och arbetare i alla nationer och länder för den gemensamma kampen mot de besuttna och borgarklassen. Ty detta närmande är den enda garantin för vår seger över kapitalismen, utan vilken varken det nationella förtrycket eller olikheten kan avskaffas.

5) Den aktuella internationella politiska konjunkturen ställer proletariats diktatur på dagordningen; och alla världspolitikens händelser koncentreras oundvikligen kring en punkt: den internationella borgarklassens kamp mot Sovjeternas Republik, vilken kring sig måste gruppera, å ena sidan de avancerade arbetarnas sovjetinriktade rörelser i alla länder och å andra sidan de förtryckta koloniernas och nationaliteternas alla befrielseörelser, som genom bitter erfarenhet övertygats om att det inte finns någon annan räddning för dem än en allians med det revolutionära proletariatet och med den sovjetmakt, som segrat över den världsomspännande imperialismen.

11) ... Det är nödvändigt att energiskt bekämpa de försök som görs av befrielseörelser, som i verkligheten varken är kommunistiska eller revolutionära, att bära de kommunistiska färgerna, den Kommunistiska Internationalen skall understödja koloniernas och de underutvecklade ländernas revolutionära rörelser endast på det villkoret, att elementen till rena kommunistiska (och verkligt kommunistiska) partier bildat kärnor och instruerats om sina särskilda uppgifter, det vill säga att bekämpa den borgerliga och demokratiska rörelsen. Den Kommunistiska Internationalen bör upprätta tillfälliga förbindelser och även bilda förbund med koloniernas och de underutvecklade ländernas revolutionära rörelser, utan att för den skull någonsin sammansmälta med dem och alltid med bevarandet av den proletära rörelsens oberoende, till och med i dess embryonala form. ..."

I "TILLÄGGSTESERNA" definieras kommunisternas ståndpunkt med hänsyn till de kolonialiserade och underkuvade ländernas krav på nationellt oberoende på följande sätt: (4)

"Den utländska imperialismen, som undertrycker de österländska folken, har hindrat dem från att utveckla sig socialt och ekonomiskt samtidigt med klasserna i Europa och Amerika.

...

Resultatet av denna politik är att där den revolutionära andan uppenbaras i dessa länder, kommer den bara till uttryck hos den bildade medelklassen.

(4) Tilläggsteserna, liksom Agrarteserna från Bakukongressen för Östeins folk 1920, återfinnes i sin helhet i KOMMUNISTISKE PROGRAM Nr 4.

Det främmande herraväldet hindrar de ekonomiska krafternas fria utveckling. Därför är dess tillintetgörande revolutionens första steg i kolonierna och därför är det stöd, som lämnas för tillintetgörelsen av det främmande herraväldet i kolonierna i verkligheten inte något stöd till den inhemska borgarklassens nationalistiska rörelse, utan öppnar vägen för själva det förtryckta proletariatet.

7) I de förtryckta länderna finns det två rörelser, vilka för var dag avlägsnar sig mer och mer från varandra: den första är den nationalistiska, demokratiska, borgerliga rörelsen, som har politisk självständighet och borgerlig ordning på programmet; den andra är de utbildade fattiga böndernas och arbetarnas rörelse för frigörelse från varje slags exploatering.

Den första försöker att styra den andra och har ofta i viss utsträckning lyckats med det. Men den Kommunistiska Internationalen och dess anslutna partier skall bekämpa denna strävan och försöka utveckla oberoende klasskänslor hos koloniernas arbetarmassor.

För detta syfte är en av de viktigaste uppgifterna att bilda kommunistiska partier, som organiserar arbetarna och bönderna och leder dem fram mot revolutionen och upprättandet av sovjetrepubliken."

Sista delen av TILLÄGGSTESELNA ger oss den mest utmejslade definitionen av vad dubbelrevolutionen är, det vill säga den proletära revolutionen i ett land med svag kapitalistisk utveckling:

"9) Revolutionen i kolonierna kan till en början inte vara en kommunistisk revolution, men om ledningen ända från början ligger i händerna på ett kommunistiskt avantgarde kommer massorna inte att vilseledas och deras revolutionära erfarenhet kommer ständigt att tillväxa under rörelsens olika faser.

Det skulle förvisso vara ett stort fel, att i Österns länder genast vilja använda de kommunistiska principerna i agrarfrågan. I sitt första skede skall revolutionen i kolonierna ha ett program som omfattar småborgerliga reformer, såsom fördelningen av jorden. Men av detta följer nödvändigtvis inte, att revolutionens ledning skall överlämnas till den borgerliga demokratin. Det proletära partiet skall tvärtom utveckla en kraftfull och systematisk propaganda för sovjeterna och organisera bonde- och arbetarsovjetter. Dessa sovjetter skall arbeta i nära kontakt med sovjetrepublikerna i de utvecklade kapitalistiska länderna för att nå fram till den slutliga segern över kapitalismen i hela världen.

På så sätt kommer de underutvecklade ländernas massor, under ledning av de utvecklade kapitalistiska ländernas medvetna proletariat, att nå fram till kommunismen utan att gå igenom den kapitalistiska utvecklingens olika stadier." (Våra understrykningar)

DE LENINISTISKA TESERNA OCH DEN STALINISTISKA INTERNATIONALEN

Den kinesiska "extremismens" nuvarande anspråk på att representera den ortodoxa leninismen gentemot den opportunistiska krustjevismen skulle endast vara historiskt berättigat om det kinesiska KP:s politik, såväl i det förångna som nu, hade grundats på användandet och utvecklandet av dessa teser från den revolutionära Internationalen. För att redan nu formulera vår dom över maoismen, så bestod i själva verket hela dess aktion i att "överlämna revolutionens ledning till den borgerliga demokratin" och att till

slut själva bli den borgerliga demokratins enda konsekventa parti. Den teoretiska återspeglingsen av denna olycksbringande utveckling finner man i den historiska debatten från 1925-30 om "den kinesiska frågan", som ägde rum inom Internationalen. I denna debatt påstod Stalin, i det att en taktik av mensjevikisk typ åter lanserades, att den kinesiska revolutionen måste innefatta en demokratisk etapp som förberedelse för den socialistiska, medan Lenins dubbla revolution just innebar att den demokratiska, borgerliga "etappen" kunde hoppas över, i det att hela den ryska dubbelrevolutionens historiska förlopp representerar segern för den proletära linjen över den borgerliga demokratins.

Teorin om "revolution i etapper" hade lett till att mensjevikerna i Ryssland mellan februari och oktober 1917 allierade sig med borgarklassen mot sovjetrörelsen, det vill säga till att förbereda den borgerliga statens seger över denna andra makt som skulle komma att upprättas i samma utsträckning som sovjeterna utvecklades. På samma sätt förhöll det sig med det huvudsakliga innehållet i det man sa till det kinesiska proletariatet, som också visade tendenser att bilda sovjeter: "Man måste ännu vänta till 'den socialistiska etappen'. För tillfället är den kinesiska revolutionen ännu bara demokratisk och borgerlig." Ty vad annat innebar KKP:s stöd till Kuomintang, sedan sammanslagningen med dess vänsterflygel liksom alliansen med USSR, med dem som skulle bli det kinesiska proletariatets värsta bödlar?

Hur kunde ett återvändande till de ståndpunkter som krossats med störtandet och fängslandet av de ryska mensjevikerna vara möjligt endast tio år efter den bolsjevikiska och proletära segern? För att rättfärdiga sina förnekanden konstruerar opportunisten alltid "teorier" och för Kinas del uppfann man en, enligt vilken den kinesiska borgarklassen på grund av sina anti-imperialistiska uppgifter var mer revolutionär än den ryska anti-tsaristiska borgarklassen. (Den anti-imperialism som nu för tiden skulle gälla som bevis för den kinesiska leninismens ortodoxi, tjänade alltså ursprungligen till att bedra det kinesiska KP om dess nationella borgarklass' sanna "natur" och på samma gång världsproletariatet om den "kinesiska socialismens".) Trotskij visade, i DEN KOMMUNISTISKA INTERNATIONALEN EFTER LENIN, att om man härledde den kinesiska borgarklassens revolutionära karaktär ur den enkla existensen av ett kolonialt ok, som det var underkastat, så begick man samma teoretiska fel som de ryska mensjevikerna, som härledde den ryska borgarklassens "revolutionära natur" ur det enkla överlevandet av en feodal exploatering. KKP och Mao har för övrigt gått så långt som att öppet acceptera den falska tesen om en "kinesisk feodalism" för att bättre kunna förgylla den nationella borgarklassens "revolutionära" vapensköld. Om agrarreformen var revolutionens viktigaste uppgift i detta jordbruksland, så var böndernas verkliga situation sådan, att borgarklassen från början framtogs varje revolutionär roll på detta område. I Kina var jorden inte monopoliserad av en oberoende adelsklass som i det feodala Europa, utan av en handels- och ockrarborgarklass. Det förtryck som denna utövade över bönderna, utövades inte så mycket genom bojar av personligt beroende som genom rent handelsmässiga förhållanden: genom disproportionen mellan den väldiga bondebefolkningen och den jord, som monopoliserats av denna borgarklass, kunde denna verkligen utkräva omåttliga arrendevgifter och eftersom bondens egen ekonomi upphört att vara en naturökonomi, måste arrendatorerna dessutom låna driftskapital från jordägaren, som var den enda tillgängliga "bankiren" och som drog fördel av det genom att ta ut ockerränta.

- - - o o O o o - - -

Under de odesedigra åren 1925-30 då den kinesiska frågan återkom på alla Kominterns möten, ansträngde sig den centrismiska riktningen, då representerad av Stalin och Bukharin, att visa de förmenta skillnaderna mellan den ryska och den kinesiska revolutionen för att rättfärdiga en politik, som sades vara ursprungligen härledd och anpassad till de kinesiska förhållandena, medan den bara innebar en överföring av den i Ryssland besegrade men-sjevikiska linjen till Kina. Även om man inte kan godkänna alla Leo Trotskijs bedömanden i denna fråga, måste man erkänna hans stora förtjänst att i alla dessa debatter ha krävt användandet av de principer och den politik som i Ryssland hade möjliggjort den proletära segern, och följaktligen att ha strävat efter att hålla fast vid kontinuiteten i den bolsjevikiska linjen mot "förnyarna".

För Stalin och Bukharin gällde det att driva det kinesiska Kommunistiska Partiet till samarbete med det borgerliga Kuomintang för att bilda en "gemensam anti-imperialistisk front". Varför skulle den permanenta alliansen med den borgerliga demokratin, som Lenin inte hade ansett vara tillåten i den borgerliga demokratiska revolutionen, ha blivit det i den nationella befrielseströrelsen i ett halvkolonialt land som Kina? Mot Stalin/Bukharin, som motiverade hela Kominterns likvidatoriska taktik i Kina genom en förvanskning av Lenins åtskiljande av förtryckar- och förtryckta länder, svarade Trotskij helt riktigt: "... Lenin upphöjde de nationella befrielseströrelserna, de koloniala upproren och de förtryckta nationernas krig ända till de borgerliga demokratiska revolutionernas nivå, särskilt den ryska 1905. Men Lenin placerade inte alls ... de nationella befrielsekrigen över de borgerliga demokratiska revolutionerna, något som Bukharin för närvarande gör!".

Att "upphöja de nationella befrielsekrigen över de borgerliga demokratiska revolutionernas nivå" och att på grund av ett verkligt kolonialt ok eller en icke-existerande feodalism, tilldela den kinesiska borgarklassen en revolutionär natur (för att sedan tvingas förklara att den framledes "förbrukats" när dess generaler 1927 blodigt slår ner Kantons arbetarkommun och att den ett tiotal år senare, under det anti-japanska kriget, återuppstått!). Sådant var den "teoretiska" insats som gjorde det möjligt för Moskva att likvidera KKP som proletärt och kommunistiskt parti. Sådant är det ideologiska ursprunget för dagens kinesiska "extremism", som Trotskijs degenererade anhängare likväl väntar sig skall försvara och belysa marxismen, totalt glömska för det förgångnas stora teoretiska debatter och "mästarens" egna ståndpunkter, som de oegentligt återoppar sig på.

I sin artikel DEMOKRATISM OCH POPULISM I KINA från 1912, ägnad Sun Yat-sen, provisorisk president för den kinesiska republiken från 1911 års revolution och framtida grundare av Kuomintang, visade Lenin att kommunisterna långt ifrån att satsa på den revolutionära borgarklassen måste ta sig i akt för den. Och detta inte bara för att den förr eller senare hamnar på andra sidan barrikaden, utan för att ju mer den tar upp av "socialismen" i sin ideologi, desto större chanser har den att för lång tid hålla tillbaka proletariatet under sitt beroende.

Fastän Kina hade varit ett halvkolonialt land då det tsaristiska Ryssland redan var imperialistiskt, tvivlade Lenin aldrig på att de revolutionära situationerna och de problem som ställdes i Kina och i Ryssland var likartade. Han hyste så lite tvivel därom, att han i sin artikel jämför de två länderna för att ur kritiken av den kinesiska demokratismen dra värdefulla lärdomar för Rysslands del.

"Den stora kinesiska demokratis plattform (ty det är just det som Sun Yat-sens artikel skildrar) tvingar oss och ger oss en god anledning att ännu en gång och med hänsyn till de nyligen inträffade världshändelserna betrakta frågan om sambandet mellan demokratismen och populismen i de aktuella borgerliga revolutionerna i Asien. Det var en av

de allvarligaste frågorna som ställdes i Ryssland under den öppna revolutionära perioden 1905. Och inte bara i Ryssland, utan i hela Asien, som man kan se av den kinesiska republikens provisoriska presidents plattform, särskilt om man jämför den med den revolutionära utvecklingen i Ryssland, Kina, Turkiet, Persien."

Efter att ha gett de hedersbetygelser som tillkommer den borgerliga revolutionären som förkastar de konstitutionella reformerna, ställer Lenin djärvt problemet om massornas ekonomiska och sociala situation och om deras öppna kamp. Han understryker att den borgerliga radikalismen, som till och med inser den "nationella revolutionens" otillräcklighet och som i sitt program inför "folkets tre principer: nationalism, demokrati och socialism", inte är någonting att förvåna sig över utom för de "civiliserade" ländernas reaktionära borgarklass - och vi tillfogar för en Stalin.

I en epok då proletariatet måste kämpa för att erövra makten överallt, till och med under den borgerliga demokratiska revolutionens villkor, lägger Lenin särskilt märke till att de koloniala eller underutvecklade ländernas nationella borgarklass målar sina standar med socialismens färg. Det var det som den ryska borgarklassen redan hade gjort, ända från sin avlägsne banbrytare, aristokraten Hertzen, till sina representanter för massorna i Duman, mensjevikerna och socialistrevolutionärerna. Lenin tar fasta på samma drag hos Sun Yat-sens ideologi:

"Denna ideologi av kämpande demokratism hos den kinesiska populismen förbinds för det första till socialistiska drömmar - till hoppet att undslippa den kapitalistiska vägen för Kinas del, att förekomma kapitalismen -- och för det andra till planen och propagandan för en radikal agrarreform. Dessa ideologiska och politiska drag representerar just de beståndsdelar som utgör populismen i begreppets särskilda betydelse, det vill säga det som skiljer den från demokratismen, det som den har utöver demokratismen."

Det var också det som mycket senare sporrade Stalin och Bukharin till att påstå att det kinesiska kommunistpartiet inte kunde ha samma hållning till den kinesiska "revolutionära" borgarklassen som det ryska bolsjevikpartiet till den anti-tsaristiska borgarklassen. Den vilken slutsats drog Lenin själv av det faktum att den borgerliga revolutionära strömningen i Kina inte endast var demokratisk utan tillika populistisk? En helt annan än KKP:s av Trotskij fördömda likvidatorer:

"Det är den småborgerliga "socialistiskt" reaktionära teorin. Ty det är helt reaktionärt att drömma om att det skulle vara möjligt för Kina att "undslippa" kapitalismen; att den "sociala revolutionen" skulle vara mycket lättare i Kina till följd av dess tillbakasatthet, etc. Och Sun Yat-sen reducerar själv med vad man kan kalla oförliknelig o-skuldsfullhet sin reaktionära populistiska teori till intet när han erkänner det som det verkliga livet tvingar honom att erkänna, nämligen att "Kina står på tröskeln till en storslagen industriell utveckling" (dvs kapitalistisk), att "handeln" (dvs kapitalismen) i Kina "kommer att utvecklas i väldig omfattning" och att "om 50 år kommer vi att ha många Shanghai hos oss", dvs centra för kapitalistisk rikedom, för proletärerernas misär och nöd." (vår understrykning)

Vilken var då enligt Lenin uppgiften för det proletariat som redan ett tiotal år efter den citerade artikeln skulle manifesteras sin klassmässiga styrka? Att falla på knä för den kinesiska borgarklassens "revolutionära natur", det vill säga att ansluta sig till dess särskilda demokratism, populismen? Det var just detta som Stalin och Bukharin senare föreslog som "det kinesiska Kommunistiska Partiets taktik", men för att ge ett sådant svar skulle Lenin ha varit tvungen att förneka den egna kampen för att utveckla det proletära och marxistiska partiet, det som i Ryssland blev bolsjevismen:

denna inkonsekvens föll med rätta åter på Stalin, som Lenin hade varit tvungen att bekämpa redan i de berömda aprilteserna, och olyckligtvis kom den också att representeras av Bukharin. Lenin svarar:

"För ju fler Shanghai som växer upp, desto mer tillväxer det kinesiska proletariatet. Det kommer sannolikt att bilda ett socialdemokratiskt arbetarparti (Vår anm.: 1912 kallade sig det marxistiska arbetarpartiet ännu inte "kommunistiskt" utan behöll det gamla namnet som kritiserats av Marx och Engels) som, genom att kritisera Sun Yat-sens småborgerliga utopier och reaktionära idéer, givetvis kommer att förstå att omsorgsfullt urskilja, bevara och utveckla den revolutionära demokratiska kärnan i hans politiska och agrara program." (våra understrykningar)

Det som Lenin här definierar är ingenting annat än en kinesisk bolsjevism. I Ryssland kulminerade bolsjevismens kamp med upprättandet av proletariats diktatur, stödd på det revolutionära bondskapet, det vill säga med upprättandet av den sovjetiska makten. Den förverkligade en agrarreform, som var radikal, men som inte gick utöver kapitalismens ramar och -- i förväntan på den socialistiska världsrevolutionen som den aldrig upphörde att åberopa sig på -- tvangs den att påta sig ledningen av en kapitalistisk industri, som man på grund av proletariats och böndernas skilda intressen tvangs att å ena sidan snabbt utveckla för att svara mot massornas behov på landsbygden och å andra sidan despotiskt kontrollera för att undvika att proletärerna i städerna blev alltför missgynnade i förhållande till de andra klasserna. I detta sammanhang har det föga betydelse att "Lenins parti" slutligen dukade under för dessa oförenligt motsatta krav för att utan tydlig revolution bli "Stalins parti", den proletära, internationalistiska och revolutionära socialismens dögrävar och återupprättare av den reformistiska opportunisten, som åter skulle flätas samman med mensjevismen i Ryssland (5). Här intresserar vi oss för vilken av de motsatta linjerna i den ovan citerade Lenin-artikeln, som den nuvarande kinesiska "extremismen", Mao Tse-tungs KKP, anknyter till: Sun Yat-sens populistiska demokrati eller bolsjevismen, vars utveckling Lenin förutsåg, önskade och definierade för Kinas del 1912.

När frågan ställs på detta sätt är den redan besvarad. Det som dagens kinesiska "extremism", det vill säga Mao Tse-tungs så kallade kommunistiska parti, anknyter till, är inte bolsjevismen, utan det som Lenin kallade den småborgerliga reaktionära "socialismen", Sun Yat-sens populism, minus den naiva oskuldssfullhet som han fann hos den senare och som ... den stalinistiska kontrarevolutionen fick Maos populistiska "kommunism" att förlora. Följande förkrossande bevis är redan det tillräckligt: bolsjevismen genomförde inte bara revolutionen i Ryssland. Inför världsproletariatet påtog den sig en väldig uppgift: återupprättandet av en Tredje International på ruinerna av den Andra, som lotts i fördärvet av den socialdemokratiska opportunisten. Den kinesiska "extremismen" säger att den genomförde revolutionen i Kina, men då det inte ens formellt längre finns någon Tredje International och då den ställer sig fiotlig till den krustjovistiska opportunisten, vad gör den så för det världsproletariat som berövats sin klassdoktrin och klassorganisation och är utan både revolutionär vilja och till och med förhoppning? Den ropar till det: "Leve Albanien!". Stödet till det nepotistiska, högljudda men utan doktrin och korrumperade partiet, som regerar ett av Europas minsta, men också ett av de mest chauvinistiska och eländiga länder, sådana är den kinesiska "extremismens" alla förhållanden till "arbetarrörelsen" (om man nu kan tala om det!) i världen! All jämförelse med leninismen, återupprättare av den revolutionära Internationalen, är följaktligen inte bara förolämpande utan idiotisk.

(5) I denna fråga, se den pågående artikelserien VÄRRE I RYSSLAND INTE ÄR SOCIALISTISKT, som började i KOMMUNISTISK PROGRAM Nr 9.

Dagens ynkliga "oppositioner" mot de officiella kommunistiska partiernas ledningar är blinda för denna skillnad, inte bara därför att de, i sin brist på förmåga att definiera en proletär politik, inte kan inse vidden av det nederlag den proletära rörelsen lidit, utan också därför att de, av samma skäl, är fullständigt oförmögna att skilja 1917 års ryska socialistiska republik från 1949 års kinesiska folkdemokrati.

Fastän i en helt annan historisk betydelse än hos sina namnar i Central- och Östeuropa, härrör denna folkdemokratiska republik från den av Lenin ovan definierade traditionen av kinesisk populism och inte av europeisk och internationell proletär socialism.

Den är inte en proletariatets diktatur (inte ens en "proletariatets och böndernas demokratiska diktatur"), utan i stället de fyra klassernas stat (6), som Sun Yat-sen drömde om och som Mao hävdar i KKP:s officiella doktrin: "Den kinesiska revolutionära rörelsen ledd av KKP är i sin helhet en fullständig revolutionär rörelse omfattande revolutionens två etapper: den demokratiska och den socialistiska revolutionen. De är två väsensskilda revolutionära processer och den andra kan genomföras först sedan den första avslutats." (våra understrykningar) (7) Vad skiljer den maoistiska "kommunismen" från Sun Yat-sens populism? Vad har den ena utöver den andra? Uteslutande ett löfte att den demokratiska staten bara är en enkel etapp på den socialistiska revolutionens väg, det vill säga hyckleriet att låtsas som om samma politiska styrkor som igår anstiftade revolutionens demokratiska missfall i morgon skulle vara de ärorika instrumenten för dess socialistiska seger. Kerenskij formulerade sin teori om den "allmänna nationella revolutionen" på samma sätt i Ryssland 1917, men i stället för att vänta på att "den kapitalistiska etappen skulle fullbordas innan den socialistiska påbörjades", störtade Lenins parti Kerenskij's kapitalistiska regering. De revolutionära bolsjevikerna visste mycket väl att Revolutionen inte hade två efter varandra följande "etapper", utan två motsatta klassuppfattningar rörande dess mål eller ännu tydligare, två historiska utvägar för proletariatet: nederlaget ... eller segern!

(6) Mao skriver, "Vilka är folket? I nuvarande skede i Kina består folket av arbetarklassen, bönderna, småborgerskapet i städerna och den nationella borgarklassen. Dessa klasser, ledda av arbetarklassen och det Kommunistiska Partiet, enas för att bilda sin egen stat och välja sin egen regering, de genomdriver sin diktatur..." (Om folkets demokratiska diktatur, 1949)

Och liksom Kapitalets diktatur i andra länder skall denna fyr-klass-stat "upprätthålla lag och ordning och slå vakt om folkets intressen" mot "huliganer och andra skurkar som allvarligt stör samhällsordningen". Vi behöver bara erinra oss vinterns kamper i annan folkdemokrati, Polen, för att förstå vad som väntar strejkanke kinesiska proletärer: beteckningen "huliganer" användes parallellt med kulsprutesalvor mot de proletärer som så strålande, våldsamt försvarade sig mot det polska Kapitalets angrepp på deras lön!

"I vårt land är motsättningen mellan arbetarklassen och den nationella borgarklassen en motsättning inom folket. Den klasskamp som pågår mellan de två är på det hela taget en klasskamp inom folkets led."

Och denna "klasskamp" kan alltså enligt Mao "lösas med fredliga medel"... "om den behandlas på lämpligt sätt". För att beskriva denna demokratiska metod att lösa motsättningar inom folket utarbetade vi 1942 formeln "enhet - kritik - enhet". (Om det rätta sättet att lösa motsättningar inom folket, 1957) - (Det är våra understrykningar.)

(7) Mao: Den kinesiska revolutionen och Kinas kommunistiska parti, 1939.

Maos folkdemokrati är följaktligen ingenting utöver den populistiska staten plus den stalinistiska lögnen. De principer den följer är inte den proletära internationalismens, utan "folket's tre principer: nationalism, demokrati och socialism", en gång formulerade av de kinesiska populisterna och gisslade av Lenin som vi såg ovan.

Principen om nationalism

Att den kinesiska folkrepubliken föddes ur ett nationellt befrielsekrig, som Kuomintang hade varit oförmögen att framkalla och att leda, räcker inte alls för att ge den en socialistisk och proletär karaktär. Den Kommunistiska Internationalen hade förvisso skrivit in den anti-imperialistiska kampen i programmet för koloniernas och halvkoloniernas kommunistiska, proletära partier, men den påstod aldrig att endast sådana partier kunde föra denna kamp eller omvänt att föra en anti-imperialistisk kamp skulle ge vilka partier som helst en proletär, kommunistisk karaktär! Fastän den Fjärde Kongressens ALLMÄNNA TESER OM DEN ORIENTALISKA FRÅGAN (november 1922) är försenade och besudlade av "frontism", så är de mycket klara på denna punkt:

"Gemensamt för alla nationella revolutionära rörelser (det är vi som understryker och det är uppenbart att för den tidens ännu inte degenerade kommunister kunde denna beteckning inte användas för de marxistiska proletära partierna) består den viktigaste uppgiften i att förverkliga den nationella enheten och den politiska självständigheten. Den verkliga och logiska lösningen på denna uppgift beror på betydelsen av de arbetarmassor som den eller den rörelsen kommer att dra med sig..." ("den eller den rörelsen", och inte koloniernas enda embryonala kommunistiska rörelse, vår anm.) "Den Kommunistiska Internationalen understödjer varje nationell revolutionär rörelse riktad mot imperialismen, i det den mycket noga gör klart för sig att under olika historiska betingelser kan de mest skiftande element (det är fortfarande vår understrykning) vara språkrör för politisk självständighet."

De "historiska betingelserna" under vilka det anti-japanska och sedan det i viss mening "anti-amerikanska" kriget utvecklades i Kina karakteriseras på ett sätt som Internationalen aldrig hade, om inte förutsett, så åtminstone aldrig önskat: sitt eget försvinnande och försvinnandet av proletariatets diktatur i Ryssland. Den var alltså varken där för att "stödja" den kinesiska nationella revolutionära rörelsen eller för att inför världsproletariatet vederlägga det kinesiska KP:s påstående att det var "kommunistiskt". Det grova oprecisa likställandet, Koumintang = borgarklass, KKP = proletariat + bönder, hade redan under KKP:s första år varit felaktig och då förebrådde Moskva KKP för dess många marxistiska otillräckligheter och för att det inte hade förstått att upprätta fast förbindelse med bondemassorna med ännu starkare rätt skulle det ha klandrats efter mer än tjugo års "etapprevolution", det vill säga efter KKP:s tjugoåriga klassamarbete med Kuomintangens republik. Det är sant att maoismen själv korrigerat ovanstående falska likställanden allt eftersom den ville tilldela bönderna en avgörande roll och därför tvangs skriva det i omvänd ordning: Kuomintang = borgarklass; KKP = bönder + proletariat (för att inte tala om de progressiva intellektuella och de patriotiska borgarna!). Men nog kan staden styra landsbygden, men landsbygden varken kan eller kommer någonsin att kunna styra staden: den kan endast påverka politiken. Men nu är det så, att "staden" inte är antingen storborgarklassen eller proletariatet; den kan vara, särskilt i länder med svag kapitalistisk utveckling, de halva klasserna (mellanklasserna) bakom borgarklassen eller bakom proletariatet, eller också ... kan borgarklassen vara stympad till social orörlighet och avskild från folkrörelsen, och proletariatet bogserat av småborgerskapet! TESERNA OCH TILLÄGGSTESERNA OM DEN NATIONELLA OCH KOLONIALA FRÅGAN från den Kommunistiska Internationalens Andra Kongress är otvetydiga på denna punkt:

"Den utländska imperialismen, som undertrycker de österländska folken har hindrat dem från att utveckla sig socialt och ekonomiskt samtidigt med klasserna i Europa och Amerika. ... Resultatet av denna politik är att där den revolutionära andan uppenbaras i dessa länder, kommer den bara till uttryck hos den bildade medelklassen."

I Kina som överallt i den moderna historien är det förvisso staden som organiserar bonderörelsen, men inte genom ett rent proletärt och socialistiskt parti som det bolsjevikiska partiet, utan genom ett parti, som är asiatiskt småborgerligt, alltså både demokratiskt och populistiskt och som dessutom gått igenom den stalinistiska skolan.

Principen om demokrati

Den stat som föds i denna klasstyryrnas historiska väv måste nödvändigtvis förkroppsliga Sun Yat-sens första princip (nationalismen) och den måste alltså i lika hög grad förkroppsliga den andra, det vill säga demokratin, i så måtto som den inte erkänner sig som en klasstat, utan låtsas representera alla, i det den särskilt skryter med att ha samlat de "progressiva" och "patriotiska" borgarna. (Se också not 6) Detta anspråk på att härstamma från det förmenta allmänna intresset och att tjäna majoriteten av medborgarna är just det som skiljer den kapitalistiska historiska fasens stat, liksom från de tidigare feodala eller teokratiska staterna, som från den därpå följande: den proletära staten, som öppet åberopar sig på enbart arbetarklassens intresse och inte alls på det "nationella intresset", som inte existerar. Oberoende av den liberala betydelse som filistéerna osvikligt fäster vid ordet demokrati — just därför att de tror på den fredliga samexistensen mellan klasserna och på "det allmänna intresset", det som historien fullständigt vederlägger — så är alltså den maoistiska staten en demokrati oavsett att det är en enpartistat. (8) Det folkdemokratiska Kina är motsatsen till en sovjetisk stat, till en proletär och kommunistisk stat — kort sagt motsatsen till 1917 års röda republik i Ryssland. Helt efter dubbelrevolutionens linje, lät det bolsjevikiska partiet de revolutionära matroserna upplösa nationalförsamlingen (riksdagen), som knappt hann sammanträda, ty de revolutionära bolsjevikerna var övertygade om att den borgerliga demokratin inte stod inför en hel historiskt berättigad och nödvändig "etapp", att den redan var kontrarevolutionär och att den revolution som betecknats som "rent demokratisk" redan hade passerats innan man ens hade nått fram till den. I enlighet med etapprevolutionens linje, har Maos parti anslutit sig till parollen om den Konstituerande Församlingen (riksdagen), och inte bara det, det har varit ensamt om att, troget påbuden i Sun Yat-sens testamente, verkställa den. Men det som har segnat på detta sätt är inte en kinesisk "version" av revolutionen i de underutvecklade länderna: det är en historisk form av den kapitalistiska staten, som den socialistiska revolutionen kommer att förstöra och tillintetgöra!

(8) Helt i överensstämmelse med sitt anti-marxistiska teoretiserande av flera klassers statsmakt och diktatur ville maoismen gärna ha kvar "borgarklassens och småborgerskapets demokratiska partier" enligt parollen "långvarig samlevnad och ömsesidig uppsikt":

"Kommunistiska partiet vill, och det är också dess politik, verka sida vid sida med de olika demokratiska partierna under lång tid framöver."

"Ömsesidig uppsikt är uppenbarligen inte en ensidig angelägenhet, den innebär att det kommunistiska partiet bör utöva uppsikt över de demokratiska partierna och omvänt."

(Ur Mao: Om det rätta sättet att lösa motsättningar inom folket, 1957.)

Principen om "socialism"

Den tredje "folkprincipen", som denna stat underkastat sig, är den av Lenin kritiserade populistiska uppfattningen av socialismen (9): till skillnad från de två andra principerna, motsvarar denna inte en historisk och klassmässig verklighet, utan beror uteslutande på den nationalistiska och demokratiska -- och följaktligen borgerliga -- rörelsens särskilda ideologi i Kina. Vad inskränker sig i verkligheten denna av Sun Yat-sen åberopade "socialism" till? Lenin har svarat på det i den ovan citerade artikeln DEMOKRATISM OCH POPULISM I KINA:

"Till vad reduceras i själva verket den "ekonomiska revolution" som Sun Yat-sen talar så högttravande och förvirrat om i början av sin artikel? Till överförandet av jordrättan (10) till staten, det vill säga till nationaliseringen av jorden genom en väldig skatt i Henry Georges (11) anda. Det finns absolut inget annat verkligt innehåll i den "ekonomiska revolution", som Sun Yat-sen föreslår och förordar.

Skillnaden mellan jordens värde i en avlägsen ort på landsbygden och i Shanghai är skillnaden i räntans storlek. Jordens värde är den kapitaliserade räntan. Att göra jordens "värdestegring" till "folkets egendom", betyder att man överför jordrättan, dvs jordegendomen till staten eller med andra ord jorden nationaliseras.

Är denna reform möjlig inom ramarna för kapitalismen? Den är inte endast möjlig, utan den representerar den renaste, fullt ut konsekventa, idealiskt fullkomliga kapitalism. Detta har påpekats av Marx i FILOSOFINS BLÄNDE, bevisats i detalj i KAPITALET'S Tredje Bok och utvecklats på ett särskilt konkret sätt i polemiken mot Rodbertus i TEORIEN OM MERVÄRDET. ... Historiens ironi ville, att populismen, i vad den kallar "kampen mot kapitalismen" för fram ett agrarprogram, vars fullständiga förverkligande skulle betyda den snabbaste utvecklingen av kapitalismen inom jordbruket." (12)

(9) Mao definierar: "...att förverkliga socialismen, det vill säga att nationalisera privata företag..." (Om folkets demokratiska diktatur, 1949) Och i KKP:s "Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje" från 1963 heter det: "Hela folkets äganderätt och kollektiv äganderätt är två slag av äganderätt och två slag av produktionsförhållanden i det socialistiska samhället. Arbetarna i företag, som ägs av hela folket, och bönderna på jordbruk, som ägs kollektivt, tillhör två olika kategorier av arbetare i det socialistiska samhället."

För maoismen är socialistisk ekonomi = statskapitalistisk industri och borgerliga jordbrukskooperativer! Och detta förmår inga av mao-stalinismens kritiker i floran av vänstergrupper att kritisera, ty sådana "socialister" vet inte att en socialistisk ekonomi innebär LÖNEARBETETS AVSKAFFANDE! Ja, de vet följaktligen inte vad en kapitalistisk ekonomi är, ty man kan inte känna igen den i Kina, USSR, Polen, Kuba etc. och därmed är man oförmögen att fatta den proletära diktaturens uppgift att förstöra de kapitalistiska produktionsförhållandena. (se också VARFÖR RYSSLAND INTE ÄR SOCIALISTISKT, del I, KOMMUNISTISK PROGRAM Nr 9)

(10) Se Marx brev till Engels i detta nummer av KP.

(11) Grundläggare av den s.k. georgistiska riktningen, vars teoretiska huvudpunkt är att upphävandet av egendomsrätten till jorden skulle medföra upphävandet av all exploatering. Det danska partiet "Rettsforbundet" bygger på georgismen, vars ekonomiska originalitet uteslutande är hämtad från Ricardos skola.

(12) I denna fråga, se också Lenins utmärkta arbete SOCIALDEMOKRATIS AGRARPROGRAM I FÖRSTA RYSKA REVOLUTIONEN ÅREN 1905-07. Tredje kapitlet finns i Samlade skrifter i urval, Femtonde bandet.

De ger sig ut för att vara och anses vara socialister när de i själva verket är Kapitalets bästa ombud; det är så som Lenin i sin kamp mot populisterna i förväg (1912!) fördömde de ryska och kinesiska stalinisterna. Men han tillade som villkor att endast agrarprogrammets "...fullständiga förverkligande skulle betyda den snabbaste utvecklingen av kapitalismen...", ty populisterna (folkvännerna) är oförmögna att fullständigt förverkliga sitt eget program. I Ryssland var det inte socialist-revolutionärerna, utan just bolsjevikerna som nationaliserade jorden, utan att för den skull låtsas att det rörde sig om en socialistisk åtgärd; sedan blev det kolchosen som segtrade och om det redan under Stalins tid var tvivelaktigt om jordrörelsen verkligen tillföll staten, så är det under Krustjevs tid absolut säkert att den stannar kvar för att utnyttjas av bönderna. Och vem kan efter alla den store sekreterarens klagomål påstå, att kolchosformen säkrar "den snabbaste utvecklingen av kapitalismen" inom jordbruket? Och vem ser inte att den tvärtom håller kvar jordbruket vid en förkapitalistisk avkastningsförmåga.

Sedan det kinesiska kommunistiska partiet under Mao Tse-tungs ledning "omvandlats" till "bondeparti" (13) har man i Kina inte sett skymten av ens ett juridiskt förverkligande av Sun Yat-sens "radikala" men borgerliga agrarprogram, nationaliseringen av jorden. Alltså, å ena sidan en "agrarreform", oändligt mycket mindre radikal och ännu avlägsnare från socialismen i raden av historiska produktionssätt; å andra sidan en förökning (måttlig men i alla fall!) av antalet "Shanghai", vilket Sun Yat-sen drömde om, utan att se att detta innebär utvecklingen av "kapitalistisk rikeedom", "proletär nöd" och handelns intensifiering: "det finns inget annat innehåll" i den maoistiska republikens officiella "socialism" och detta femtio år efter Lenins obarmhärtiga kritik av populismens småborgerliga fördomar, vilka han förutsåg att proletariatet skulle befria sig från och "sannolikt" bilda sitt klassparti.

+
+ +

I fortsättningen av denna artikel skall vi visa genom vilka politiska och sociala kamper det parti, som hade tillhört den Kommunistiska Internationa-len 1921 och som i sig burit världsproletariatet revolutionära förhoppningar i Kina, svek och förrådade dessa förhoppningar och snärjdes in under det stalinistiska inflytandet ända tills det inte var mer än förkroppsligandet av Sun Yat-sens gamla populism.

Att koloniernas och halvkoloniernas gamla nationella revolutionära partier på detta sätt åter förkroppsligas i nya partier är inte alls sällsynt, utan regel i de anti-imperialistiska revolutionernas plågsamma historia. Detta förklaras av det förlopp som klasskampen, under de historiska betingelserna av tillbakagång och splittring för de utvecklade ländernas proletära och socialistiska rörelse, måste ta och som under olika politiska former varit i grund det samma överallt.

(13) Mao i Om Nydemokrati, 1945: "...det betyder, att den kinesiska revolutionen i grunden är en bonderevolution, och att kampen mot den japanska ockupationsmakten i grunden är en bondekamp. Den nya demokratins regim består i grunden av att ge makten till bönderna."

Se tés 17 i våra TESSER OM DEN KINESISKA FRÅGAN från KOMMUNISTISK PROGRAM Nr 2.

I den utsträckning som dessa underutvecklade länder erfarit en viss kapitalistisk utveckling efter det första världskriget, så har denna inte stärkt, utan väl försvagat den inhemska borgarklassens revolutionära viljeansatser. I själva verket förstärkte denna utveckling de band som alltifrån början hade gjort den inhemska borgarklassen mer eller mindre solidarisk med det internationella finanskapitalet, och ett växande antal sociala skikt, som kände sig hotade av denna utveckling, drevs ut i kamp. Det är det som förklarar de borgerliga nationella revolutionära partiernas hastiga kraftnedsättning, deras reaktionära förstening och deras tilltagande orörlighet gentemot den fiende som de hade fötts för att bekämpa. Att dessa har ersatts med småborgerliga partier och inte med proletära partier (dubbelrevolutionens partier) förklaras lätt; där det inhemska proletariatet försökt manifesteras sig, som i Kina, har det krossats; i övrigt har det varit oförmöget att återfinna en revolutionär erfarenhet, som endast mer än ett århundrade av borgerligt framåtskridande hade kunnat åstadkomma i Europa och därför att detta "framåtskridande" hade lämnat de färgade raserna i skymundan; och det var mycket lättare för proletariatet i de utvecklade länderna att förlora denna erfarenhet genom att låta opportunisten förstöra Internationalen än för proletariatet i de tillbakastående länderna att suga upp den under den första efterkrigstidens få revolutionsår, då den hade tillfälle att göra det.

För att ta några mera näraliggande exempel och i allas ögon mindre "gätfula" än det kinesiska, så är det så, som det tunisiska Gamla Destour har fått sitt Ny-Destour, och det algeriska PPA sitt ... FLN. På samma sätt måste det kinesiska Kuomintang också få sitt Ny-Kuomintang. Det faktum, att det senare kallar sig "kommunistiskt parti" och att det styr en av världens stormakter medan Tuniens och Algeriets kommunistiska partier förvisats till en obemärkthet utan ära, avspeglar ingen skillnad i dessa "anti-imperialistiska" partiers klassmässiga karaktär. Det avspeglar endast en sekundär skillnad i klassernas gruppering i ett halvkolonialt land som Kina, där borgarklassen innehade makten allt medan den delade den med världsimperialismen, och i koloniala länder som det franska Maghreb, där den praktiskt taget inte innehade någonting. Det avspeglar också en enkel skillnad i ålder mellan de två nationella revolutionära rörelserna: den första sammanföll med den Kommunistiska Internationals första steg på förfallets och dödens väg, medan den andra uppstod då stalinismen själv blivit "alltför revolutionär" för dess arvtagare.

Det är på grund av sådana skillnader som historien, för icke-marxister (och här innefattas falska och dåliga marxister!) alltid tycks ny, oväntad och omöjlig att tolka. Det är på grund av att samma, inte tillfälliga, utan grundläggande förhållande mellan klasserna återskapas i alla dessa länders anti-imperialistiska rörelser -- fastän de är så olika beträffande ekonomisk styrka, geografiskt-socialt område och tidpunkten för deras inträde i den moderna historiens virvelvind -- som deras respektive historia tvärtom tycks oss analoga, klara och möjliga att förutse. Detta klassförhållande är -- med tusen sekundära nyanser -- alla de folkliga klasserna mot den pro-imperialistiska storborgarklassen (14). Från Kina till ... det självständiga Algeriet, säger man oss just att "revolutionen" är antikapitalistisk. Dessa falska amatörmarxister som älskar det nya ser inte att detta redan var klassuppställningen i 1793 års revolutionära Frankrike, då Gironden (15) mångdubblade de "federalistiska" upproren mot Paris' demokratiska diktatur.

(14) Vi igenkänner lätt maostalinismens dumdryga försök att använda formeln "folket mot monopolkapitalet och imperialismen" till och med i högt utvecklade kapitalistiska länder.

(15) Gironden, radikalt borgerligt parti till höger om det borgerligt revolutionära och terroristiska jakobinpartiet, vars ledare var Robespierre, Danton, Marat och Saint Just.

Robespierre, som "antikapitalist"? Som om Robespierre inte hade banat väg för Kapitalets diktatur - som ännu råder. Och omvänt, Lenin som ren jakobin? Som om Lenin inte hade haft högre strävanden än att bana vägen för koloniala ledare, hundra gånger sämre än Robespierre! Som om den väg, som den ryska revolutionen ville öppna, som den öppnade och som den stalinistiska opportunisten åter stängt för lång tid framåt, inte var den som skulle leda till proletariats världsdiktatur och socialismens internationella seger!

I förhållande till de gamla franska jakobinerna hade de kinesiska "jakobinerna" nackdelen att behöva räkna med ett relativt utvecklat proletariat, som tvingade dem att göra det som deras ärorika föregångare, på grund av den tidens mindre utvecklade sociala motsättningar, hade kunnat lämna åt andra, nämligen att krossa proletariatet som självständig klass. Det är visserligen sant att de i förhållande till samma franska jakobiner hade den historiska fördelen av att vara en socialistisk revolutions samtida, men det var just deras jakobism som fick dem att förlora den genom att blanda samman denna revolution med "företaget att förbättra de underutvecklade länderna", som en samtida marxist uttryckte det. Hela partiet -- trots att det var medlem av Komintern -- blev rätt och slätt jakobiner eller snarare jakobiner och arbetarbödlar! Eftersom de kinesiska "jakobinernas" händer var lika besudlade med proletärt blod som den ryska stalinismen, förstår man inte hur de kan göra den äran stridig om "världskommunismens" ledning. Eftersom den "kapitalistiska förbättringen" av det underutvecklade Ryssland nått ett framskridet stadium under Stalin och Krustjev, har man i USSR till och med slutat med att använda det beskedliga talet om "förbättring", dvs stalinismens småborgerliga anti-imperialistiska språk. Men den kinesiske "jakobinen" kan inte överge det och det beror inte på någon som helst "extremism", utan på att nästan hela "förbättringen" återstår att genomföra i Kina!

Historiens ironi ville alltså att just det parti som bäst förkroppsligar den stalinistiska opportunisten i den koloniala frågan, det som anstiftade det proletära nederlaget i den anti-imperialistiska revolutionen, idag gör anspråk på att avlösa Moskva i ledningen, om inte för proletariatet, så åtminstone för de anti-koloniala rörelserna! Men eftersom den borgerliga demokratiska revolutionen i Asiens, Afrikas och Latinamerikas kolonier och halvkolonier redan uttömt allt den kunde ge under den internationella kontrarevolutionens betingelser, så begränsades slutligen den kinesiska extremismens "roll" till att bevittna hur bibehållandet av kapitalismen i världens utvecklade områden måste leda till att de eftersatta ländernas ekonomi utvecklas långsamt och trögt; en utveckling som medför oändliga lidanden för proletariatet i dessa länder, såväl (och kanske ännu mer) i den kinesiska national-populistiska staten som i Maghrebs "ny-koloniala" stater. Här har vi det som vi i början av denna artikel kallade "den segnande kontrarevolutionens medgivande till den strypta revolutionen". Vad sa i själva verket den proletära Internationalen, den sovjetiska revolutionen, den sanna leninismen till de koloniala folken medan populismen påstod sig befria dem genom en rent nationell revolution och genom alla de folkliga klassernas förening?

"Arbetare och bönder i Öst ... vi (det vill säga Rysslands Röda Republik -- vår anm.) är sammanlänkade med er av ödet: antingen kommer vi att förena oss med Österns folk och påskynda segern för Väst Europas proletariat, eller så kommer vi att gå under och ni kommer att förbli slavar." (våra understrykningar) 1917 års Röda Republik gick under och folken i de underutvecklade länderna förblev direkt eller indirekt slavar under det imperialistiska herraväldet, något som den kinesiska "extremismens" rop vittnar om. Ingen national-populistisk stat kommer någonsin att göra slut på detta herravälde; endast den ojämförligt mycket större sociala armén av alla världens arbetare, den proletära Internationalens återupprättade styrka, kommer att slå ner det.

(SLUT)

VARFÖR RYSSLAND INTE ÄR SOCIALISTISKT

Del 3 - DET RYSKA PROLETARIATETS ISOLERING OCH NEDERLAG

I vår föregående artikel (KOMMUNISTISK PROGRAM nr 10) förklarade vi hur omöjligt det var för den sovjetiska proletära makten att vidta socialistiska åtgärder på grund av det tillstånd av förfall som den ryska ekonomin befann sig i efter Oktoberrevolutionen 1917. Socialistiska åtgärder är endast möjliga då man nått en hög produktionsutveckling, framkallad av själva kapitalismen. Bolsjevikerna var alltså tvungna att använda och utveckla de kategorier som socialismen ger som mål att förstöra: lönearbete, pengar, kapitalackumulation.

Socialismen avskaffar lönehierarkin, men bolsjevikerna måste stimulera arbetsproduktiviteten med hjälp av högre löner. Socialismen skär ner arbetstiden, men sovjetmakten ökade den. Socialismen avskaffar pengarna och marknaden, men de ryska kommunisterna återupprättade den fria inrikteshandeln. Den proletära staten var tvungen att ackumulera kapital för att återställa de förstörda produktionsmedlen och för att tillverka nya. Med andra ord: det ryska proletariatet var POLITISKT vid makten; EKONOMISKT förblödde det genom att hålla ett land med sekelgammal efterblivenhet vid liv.

Bolsjevikerna var fullständigt medvetna om dessa krav och motsättningar. De visste mycket väl att det bara fanns en enda förbindelse mellan det ryska proletariatet och socialismen: den KOMMUNISTISKA INTERNATIONALEN, helt och hållet inriktat på proletariatets kamp i Europa och i Asien. Endast en proletär seger i de utvecklade kapitalistiska länderna skulle kunnat hjälpa sovjeternas Ryssland att förkorta det elände, lidande och de sociala faror som återuppbyggandet av dess ekonomi medförde. Lenin har aldrig sagt eller tänkt att man kunde "göra socialismen" i det underutvecklade Ryssland. Han räknade med arbetarrevolutionens triumf, först i Tyskland och Centraleuropa, sedan i Italien, Frankrike och England. Det är ur denna revolution, och endast denna, som de revolutionära bolsjevikerna väntade att det FRAMTIDA Ryssland skulle kunna ta sina FÖRSTA STEG i riktning mot socialismen.

När Stalin och hans medbrottslingar kom till makten och med en furstes välvilja lät påbjuda att socialismen var möjlig I ETT ENDA LAND, likviderade de i själva verket Lenins och bolsjevikernas perspektiv skär av det ENDA BAND som förenade det ryska proletariatet med en möjlighet till framtida socialism: BANDET MELLAN DET RYSKA PARTIET OCH DEN EUROPEISKA KOMMUNISTISKA REVOLUTIONEN.

I den utsträckning som produktionsförhållandena i Ryssland vid denna tid hade passerat småproduktionens och naturhushållningens föråldrade stadium, hade de bara BORGERLIGA grundvalar. På dessa grundvalar kunde det bara utvecklas sociala skikt, som var FIENTLIGA till socialismen och i företa hand snikna efter att politiskt befästa sina ekonomiska fördelar. Sådana skikt var just köpmännen och de privata småkapitalisterna, som genom NEP (den Nya Ekonomiska Politiken 1921) hade givits en viss handlingsfrihet. Sådana var de enorma massorna av bönder, som blivit fruktansvärt konservativa sedan arbetarrevolutionen försett dem med jord.

Om revolutionen hade segtrat i Tyskland, skulle den sovjetiska makten ha kunnat inskränka sig till de eftergifter, som redan gjorts till privatkapitalismen och de ryska bönderna, och därigenom kontrollera de sociala följderna av dessa eftergifter. Att avstå från den europeiska revolutionen, som stalinismen gjorde, innebar däremot att lämna fritt spelrum åt utvecklingen av de kapitalistiska produktionsförhållandena i Ryssland; det betydde att man gav de klasser som omedelbart gynnades av detta företräde framför proletariatet. Detta proletariat, som var i extrem minori-

tet, decimerat i kriget mot de Vita och fjättrat vid en förkrossande produktionsuppgift, hade inget annat vapen mot den privata handelns spekulanter och böndernas snikenhet än den sovjetiska statens knölpåk. Men denna stat kunde inte förbli proletär annat än genom att bilda ett block med det internationella proletariatet mot de inhemska reaktionära skikten i Ryssland. Att besluta att Ryssland alldeles själv skulle genomföra "sin" socialism, innebar att utelämna det ryska proletariatet åt det väldiga trycket från de icke-proletära klasserna och att befria den ryska kapitalismen från varje tvång och varje kontroll. Det betydde vidare att den ryska staten omvandlades till en vanlig stat, som ansträngde sig för att så snabbt som möjligt göra Ryssland till en stor borgerlig nation.

Detta var den verkliga betydelsen av stalinismens omsvängning och av dess formel "socialism i ett enda land". Genom att kalla det som inte var någonting annat än ren kapitalism för "socialism", genom att sluta förbund med den reaktionära massan av ryska bönder och genom att förfölja och massakrera alla de revolutionärer som förblev trogna Lenins perspektiv och det ryska och internationella proletariatets intressen blev Stalin ett redskap för KONTRAREVOLUTIONEN. Även om han förverkligade den med en enväldshärskares grymma terror, var han likväl inte upphovsmannen till den, utan bara dess VERKTYG.

Efter en serie sammanbrott på såväl det internationella planet som på det nationella, såväl efter krossandet av de väpnade upproren och Internationalens taktiska fel, som efter bondeupproren och hungersnöden i Ryssland, blev det framemot 1924 tydligt, att den kommunistiska revolutionen i Europa hade blivit uppskjuten på obestämd tid. Från den stunden började en öppen och fruktansvärd kamp mellan det ryska proletariatet och alla andra samhällsklasser i USSR. Dessa klasser, som tillfälligt satts i rörelse av entusiasm för den antitsaristiska revolutionen, strävade sedan dess inte efter annat än att på BORGERLIGT sätt få njuta av frukterna av sin erövring, dvs. genom att offra det internationella revolutionära perspektivet till förmån för upprättandet av "goda förhållanden" med kapitalistländerna. Stalin blev bara språkröret för och den som förverkligade dessa strävanden.

När vi säger "det ryska proletariatet", menar vi inte själva arbetarmassorna, som var utmattade efter så många ansträngningar och offer, ansatta av arbetslösheten och hungersnöden och som blivit oförmögna till politisk handlingskraft, utan det bolsjevikiska partiet, i vilket en politisk generations sista revolutionära vilja höll stånd och koncentrerades; en vilja som INTE LÄNGRE SVARADE TILL DE OBJEKTIVA HISTORISKA FÖRHÅLLANDENA. Vi kan aldrig nog upprepa, att den ekonomiska situationen i Ryssland vid slutet av inbördeskriget var fruktansvärd och att hela befolkningen hade kommit dithän, att den TILL VILKET PRIS SOM HELST ville ha tillbaka trygghet, bröd och arbete. Under en revolutions hela tillbakagångsperiod är det inte det revolutionära medvetandet som triumferar utan den mest triviala demagogi: för politiker utan skrupler var det bara alltför lätt att inför de svältande massorna göra gällande att det var nödvändigt att kompromissa med den västerländska kapitalismen, och att som en äventyrspolitik brännmärka den bolsjevikiska minoritetens tappra vilja att fortsätta "Lenins linje" dvs. att underordna hela den ryska politiken under den internationella kommunistiska revolutionen. En POLITIK, som Stalin - inför vilken Västerlandets mest raffinerade progressiva intellektuella bugade sig som lissande ödmjuka tjänare - naturligtvis sa sig ALDRIG HA HAFT, och som överlät åt andra den övermänskliga och på lång sikt omöjliga uppgiften att bringa den nödvändiga utvecklingen av den kapitalistiska ekonomins grundvalar i samklang med upprätthållandet av den proletära makten.

Det är det som gör det möjligt för stalinismen att likvidera bolsjevismens perspektiv och existensberättigande. Denna tillintetgörande fordrade ett blodbad, och det som förbryllar historikern vid studiet av den ryska kontrarevolutionen, är att den har utvecklats INOM BOLSJEVIKPARTIET, som om det rörde sig om ledares oförklarliga rivalitet eller ett blodigt FAMILJEGRÄL och inte en motsättning mellan två diametralt motsatta historiska perspektiv. Det är detta "mysterium", som vi skall förklara nästa gång.

SMÅBORGERSKABET : DE HALVE KLASSER

I - DE "RENE" OG DE "URENE" KLASSER

Vor tekst PRODUKTIONENS VULKAN ELLER MARKEDETS SUMP (Programma Comunista nr. 13 - 19, 1954) indleder sit første afsnit med at gennemgå de tre "rene" klasser, Marx fastslog: Det kapitalistiske borgerskab, det jordejende borgerskab og proletariatet.

" Ingen af disse tre klasser udgør en gentagelse af nogen juridisk feudal kategori. På det agrare område er den feudale herre forsvundet, som havde ret til at hente skyldigt arbejde og produkter hos sine livegne og som ikke kunne miste sit herredømme over jorden ad merkantil vej. Den borgerlige jordejer er trådt i hans sted, da enhver kan afhænde eller anskaffe jord mod penge. I byen har de manuelle arbejderes masseproduktion sat den moderne proletar i stedet for håndværkeren, der ejede butik og redskaber og som rådede over de bearbejdede færdiggenstande. Derimod er de største butiksejere blevet erstattet med den i forhold til dem vidt forskellige kapitalistiske fabrikant, der ejer nogle produktionsmidler og en kapital til forudbetaling af lønninger.

Det er velkendt, at disse klasser har nye og fra de forrige forskellige ressourcer. Mens den livegene levede ved at forbruge en del af sit arbejdes fysiske produkt, der blev ladet ham tilbage efter at alle forpligtelser var opfyldt, så lever den moderne proletar kun af sin løn i penge, som han bytter på markedet for eksistensmidler. Mens feudalherren levede af de ydelser, man var ham pligtig, så lever den borgerlige jordejer af den rente, som han får udbetalt af forpagteren af hans jord; og med den køber han - ved hjælp af penge - hvad han forbruger. Ved at sælge produkterne over deres pris opnår den kapitalistiske industriejer et udbytte, som han udveksler på markedet med forbrugsvarer - eller med nye produktionsredskaber og ny menneskelig arbejdskraft.

Tre nye klasser; tre adskilte og precise klasser, nødvendige og tilstrækkelige for at det - ved deres konstatering - kan siges, at den kapitalistiske epoke er nået".

Mens marxismen således (ved at anvende de borgerlige økonomer Quesnay og Ricardo) opstiller disse tre "rene" klasser under kapitalismen, hævder den ingenlunde, at kapitalismen er "ren" og at der ikke gives andre økonomiske kategorier udenfor disse tre; tværtimod. - Men den marxistiske metode fastslår disse tre som de historisk-politisk-økonomisk afgørende og grundlægger sine konstateringer af kapitalismens lovmæssigheder herpå. Sidenhen tages alle mellemfænomenerne i betragtning og deres årsager og indvirkninger gennemgås.

" En hyppig fejl, ikke blot blandt Marx' modstandere men også blandt hans tilhængere, består i at tro, at sådanne (halve) klasser hurtigt er ved at forsvinde; at det i hvert fald kun er efter deres totale forsvinden, at vi vil have betingelserne for kapitalismens endelige krise og sammenbrud. - Det er en analog fejl såvel at sige, at marxismen ikke kender eller bare ser bort fra deres eksistens, som at hævde, at disse klassers sociale bevægelse slet ikke kan influere på styrkeforholdet mellem klasserne eller på den ene hovedklasses større magt i forhold til den anden".

(PRODUKTIONENS VULKAN ELLER MARKEDETS SUMP)

Netop denne abstraktion om renhed afstedkom en diskussion mellem Rosa Luxemburg og N. Bucharin, om kapitalismen kunne overleve, når den blev "ren" og mellemlagene forsvandt (med henblik på det kendte, kunstige spørgsmål om revolutionær "aktivisme" eller "fatalisme"). - Vor retning - Det Italienske Venstre - fastslog, at kapitalismen netop ikke kan blive "ren" og at vor forberedelse af klassen for at kunne sætte revolutionært ind, når kapitalens katastrofe nærmer sig er afhængig - ligesom udfaldet - af helt andre faktorer (se VAD ÄR OCH VAD VILL D.I.K.P. - KVT nr.2).

Ud fra de tre hoveddeterminerende klasser har marxismen opstillet et teoretisk skema, som kapitalismen globalt tenderer mod at realisere men aldrig vil nå (se Rosa Luxemburg-citatet i denne tekst). Mellemfænomenerne, mellemlagene, de halve klasser vil ikke forsvinde før den afgørende krise; - det kommunistiske parti vil altid stå ansigt til ansigt med en "uren" kapitalisme og det proletariske diktatur vil arve dens mellemlag.

I den før citerede tekst gennemgås en række tal, der viser, at ikke engang i kapitalismens ældste land, England, udgør de tre rene klasser mere end 50% af den totale "befolkning" (udregnet med årene omkring 1940 som grundlag), og at disse procentsatser for de unge kapitalistiske lande er endnu mindre (USA: 35%, USSR: 10%, Italien: 33% af den aktive befolkning); for verdenen som helhed under 10%. Men marxismens forudsigelse af proletariates rolle i historien hviler ikke på demokratisk-statistiske bekymringer.

" Den proletariske russiske revolutions "indre fjende" udgøres først og fremmest af de lavere middelklasser.

Eksproprieringen af ekspropriatorerne, der foregår i disse tider, udgør ikke den alvorligste hindring på det proletariske diktaturs vej.

Samfundets laveste middelklasser udgør på den anden side en betragtelig del af befolkningen, især i Rusland - for ikke at sige den altovervældende del af landbobefolkningen. At bære over med disse lavere middelklassers aspirationer ville betyde at ståndse revolutionens arbejde på halvvejen; - det ville betyde et endeligt for vor stræben efter at tilintetgøre kapitalismen".

(Bela Kun : MARX OG MIDDELKLASSERNE

Pravda - 4 - 5 - 1918)

Med den proletariske kommunistiske Oktoberrevolution som antidemokratisk bekræftelse på ovennævnte citat fastslår vi, for tusinde gang, at historien ikke afgøres af en kamp mellem et flertal og et mindretal men af den af marxismen i alle enkeltheder beskrevne kamp mellem klasser: mellem borgerskabet og proletariatet.

II - DE HALVE KLASSER I DE ANTIPROLETARISKE TEORIER

Den antimarxistiske placering af mellemlagene, de halve klasser, kan opdeles i to hovedgrupper: Den første går ud på at anse alle småborgerlige lag (og på Marx' tid også alle borgerlige) for tilhørende "en stor reaktionær masse". Den anden hævder det modsatte, nemlig at mellemlagene sammen med proletariatet udgør "folket".

Den første fejl erindrer vi allerede fra Marx' tilintetgørelse af Lasalle, som netop fremførte teorien om "den reaktionære masse" for at forberede den alliance mellem Bismarcks stat og lassallianernes parti, som datidens marxister så kraftigt bekæmpede (idag virkeliggjort f.eks. i Finland, Sverige og Chile), nesterligt i KRITIKKEN AF GOTHAPROGRAMMET.

Marxismen fastslog endvidere, at i det forrige århundredes Europa og USA (og under efterkrigstidens antikolonialisme) havde flere borgerlige kategorier en revolutionær rolle at spille, indtil den feudale klasse var nedkæmpet, og ligeledes en reformistisk rolle under samlingen af de borgerlige kategorier i én centraliseret kapitalistisk stat.

Hvad angår småborgerskabet, så er en kategorisk fremstilling ikke muligt, fordi disse lag ikke udgør nogen klasse og følgelig er uden generel historisk selvstændighed. - Marx fastslog, at middelklasserne kunne optræde reaktionært når de bekæmpede det progressive industriborgerskab (dvs stod på feudalis-mens side), borgerligt revolutionært (og siden borgerligt reformistisk/konservativt) når de kæmpede for de kapitalistiske klassers herredømme, og i specielle situationer kunne flere af de halve klassers kategorier udgøre en revolutionær politisk støtte for proletariatets revolution (som Lenin senere bekræftede det med hensyn til fattigbønderne, i modsætning til mensjevikkerne, der påstod, at bønderne (som var de en enhed!) skulle overlades til borgerskabet. Hvad de desværre blev af den zinovievistiske Internationale i Bulgarien i 1923).

Dette vil ingenlunde sige, at de halve klasser i det forrige århundrede stil-

lede sig på proletarietets side; tværtimod måtte arbejderne kæmpe alene både i 1848 og i 1871.

" Den borgerlige republik sejrede. På dens side stod finansaristokratiet, industribourgeoisiet, middelstanden, småborgerne, arméen, det som mobilgarde organiserede pjaltproletariat, de åndelige kapaciteter, præsterne og landbefolkningen. På pariserproletariatets side stod ikke andre end det selv."....

(Marx om Junioprøret i LOUIS BONAPARTES ATTENDE BRUMAIRE)

Men at det var en potentiel mulighed, at enkelte, især agrare, lag dengang kunne vindes for det antiborgerlige proletariat, fastslog Engels i et brev til Bebel (marts 1875), hvor det netop fremføres, hvorledes det er marxisternes opgave at forsøge at bryde disse anti-proletariske alliancer, der finder sted i sådanne kritiske situationer (for datidens kommunister var det klart, at fjendens front ikke skulle eller kunne brydes ved at danne politiske forbund med andre økonomiske kategoriers bevægelser eller ved at opgive dele af proletarietets kommunistiske program).

Den superopportunistiske teori om "folket" har marxismen altid måttet bekæmpe som det værste udtryk for den forræderiske og lumske demokratisme, der har den historiske opgave at forsøge at knuse proletarietets klasseteori og som allerede Engels i sin KRITIK AF ERFURT-PROGRAMMET satte mod muren ved at hævde det historiske standpunkt: jeg kender ikke "folket".

" Hvis vi ser os omkring i dagens italienske politik, finder vi en uendelig række af disse lag og stænder, som de partier, der hævder at organisere arbejderklassen, tilbyder de varmeste og mest kvalmende løfter om broderlig venskab. I landbruget standser vi ikke ved de tre typer: den lille fæstebonde, den lille forpagter og den lille selvejende bonde; men straks fremstår som ligeså værdige forbunds-fæller de "mellemstore" typer, dvs de som åbent beskæftiger landarbejdere. Dette er endda ikke nok; det stalinistiske partis agrarbureau - som kun kæmper mod de feudale junker-vejrmøller - hævder at forsvare og beskytte selv storforpagterens interesser: hovedstøtten for Italiens borgerskab og statsmagt.

Udenfor landbruget ser vi, at man mod "monopolisternes gridskhed" også forsvare håndværkeren, den kontoransatte, butiksejeren, udøveren af liberale erhverv, den lille handelsmand og industriejer, og sogar den mellemstore handelsmand og den mellemstore industriejer; for ikke at nævne statens embedsmænd helt til ... Einaudi, de store kunstnere og filmskuespillere, de fattige præster, stridserne osv. Alt dette tjener som vælgere, som læsere, som medlemmer.

De store partiers politik sidestiller idag disse ufuldstændige og dårligt definerede lag med de lønmodtagende arbejdere, og der fremføres vage og blege krav, som siges på een gang at interessere alle de fattige lag, alle folkets lag. På denne måde er arbejderpartiets taktik, organisation og teori blevet ødelagt; og dette lige siden den fattige har erstattet proletaren ..., folket har erstattet klassen. "

(PRODUKTIONENS VULKAN ELLER MARKEDETS SUMP)

Anton Pannekoek skildrede denne opportunistiske taktik i sit af Lenin roste værk DE TAKTISKE FORSKELLE I ARBEJDERBEVÆGELSEN (Hamburg 1909), der er fra en tid da det reformistiske borgerskabs epoke sang på sit sidste vers.

" Här ligger t.o.m. revisionismens kärnpunkt. Dess praktiska mål, för vilket alla övriga revisionistiska teorier tjänar till argument, är: att söka ansluta proletariatet till andra klasser för att stärka det.

Till att börja med kommer de lägre lagren av intelligentare småborgare och bönder ifråga. Av revisionisterna betonas ständigt att pro-

letariatet ensamt är för svagt att segra och därför behöver dessa andra klassers hjälp. Denna uppfattning grynns ytterligare därav att revisionismen lägger huvudvikten på det parlamentariska reformarbetet. Sedd ur parlamentarisk synpunkt beror all framgång på den parlamentariska maktställningen. För att kunna omvälva produktions-sättet måste man förfoga över den parlamentariska majoriteten. Att erövra många mandat och som medel därtill många valmän är alltså målet. För att vinna många valmän är det nödvändigt att partiet kämpar för så talrika samhällslagers intressen som möjligt. För att möjliggöra detta måste blott för proletariatet och småborgerskapet de gemensamma intressena framhävas och de motsatta skjutas tillbaka. Småborgaren och småbonden avklädes egenskapen av självägare och anses blott som en av kapitalet exploaterad, som är ett hjärta och en själ med oss och med oss vill föra striden mot storkapitalet."

Populismen, som oprindeligt har sit utgångspunkt i agrare lags försøg på politisk programdannelse ved at ty til den radikale jakobinisme plus Ricardo (hvad der bekræftes af populismens mest levedygtige udtryk: de russiske socialrevolutionære, de kinesiske maoister før 1949 og de vietnamesiske Vietminh-folk), vandt allerede indflydelse i de første opportunistiske retninger indenfor Første og Anden Internationale (Bakunin og Bernstein) og er siden blevet en fast bestanddel i alle kontrarevolutionens revisionistiske og reformistiske organer, lige fra de "klassiske" socialdemokrater og moskvastalinister til de forskellige maostalinistiske, trotskistiske, anarkosyndikalistiske og arbeataristiske gauchister.

III - DEN MARXISTISKE OPSTILLING AF DE HALVE KLASSER

" Denne (Engels') dialektiske opfattelse af klassen hæver os op over statistikerens farveløse indvendinger. Han mister retten til at se klasserne i indbyrdes modsætning, - klart adskilte på historiens scene. Han vil ikke kunne fremføre noget mod vore konklusioner af den kendsgerning, at der i klassernes berøringsflade befinder sig udefinerbare lag, gennem hvilke der foregår en osmotisk udveksling af enkeltindivider uden at den historiske fysiognomi forandres på de klasser, som står overfor hinanden."

(PARTI OG KLASSE fra Rassegna Comunista - 1921 - teoretisk organ for Italiens Kommunistiske Parti)

Det er ligeledes i PARTI OG KLASSE, at der paralleliseres mellem samfundets mellemlag og alle de mellemliggende fænomener, der forekommer mellem planteriget og dyreriget. - Skal vi gennemgå dem, må vi atter anvende den generaliserende metode, som går ud fra hovedopdelingen mellem by og land, der udgør den første store arbejdsdeling, allerede indført i den græske oldtid.

Indenfor byens halve klasser kan vi så foretage opdelingen mellem gamle og nye mellemlag.

De gamle mellemlag stammer enten fra de prekapitalistiske produktionsforhold eller fra den opstående kapitalismes første former; dvs først håndværkerne og de småhandlende og siden de små og mellemstore kapitalister.

Marx og Engels påviste disse prekapitalistiske og tidligt kapitalistiske lags dobbelte tendens: at forsvinde og siden regenerere under nye former eller med andre funktioner, og dette alle store internationale koncentrationsprocesser til trods.

Bernstein forsøgte at påvise en marxismens "forældethed" på dette punkt, idet opportunismen - dengang som nu - ikke havde forstået, hvad Engels havde forklaret allerede i 1844: monopolerne skabes af konkurrence, men monopolerne skaber atter konkurrence; på samme måde som marxismen viser, hvorledes monopolet opstår fra den lille pionerkapital, som den bagefter tilintetgør for sidenhen at nødvendig-

gøre en ny lille pionerkapital (dette er også en årsag til, at kommunisterne aldrig vil forsvare den lille (f.eks. danske eller svenske) kapital mod den store (f.eks. EEC eller USA)). Rosa Luxemburg svarede dengang Bernstein i SOCIALREFORM ELLER REVOLUTION?

" Endnu et fænomen taler ifølge Bernstein mod det nævnte kapitalistiske udviklingsforløb (mod katastrofen - red.): de middelstore foretageneres "næsten uafrystelige falangs", som han henviser os til. Han ser deri et tegn på, at den storindustrielle udvikling ikke har virket så revolutionerende og koncentrerende, som man måtte have ventet efter "katastrofeteorien".

Men her bliver han også offer for sine egne misforståelser. Det vil i virkeligheden sige at opfatte storindustriens udvikling helt galt, hvis man vil vente, at de middelstore virksomheder herved trinvis skulle forsvinde fra overfladen.

I den kapitalistiske udviklings almindelige forløb spiller netop efter Marx' hypotese småkapitalen rollen som pioner for den tekniske revolution, og det i dobbelt forstand, ligeså meget med henblik på nye produktionsmetoder i gamle og befæstede brancher med faste rødder som med henblik på at skaffe nye produktionsgrene, der endnu ikke er helt udforsket af storkapitalen. Det er fuldkommen forkert, at opfatte den middelstore virksomheds historie som en lige linie ned mod trinvis undergang. Udviklingens virkelige forløb er også her rent dialektisk og bevæger sig stadig mellem modsætninger. Den kapitalistiske middelstand befinder sig fuldstændig ligesom arbejderklassen under indflydelse af to modsatte tendenser - een som hæver den op og een som trykker den ned. Den nedadgående tendens er her den stadige stigning i produktionens niveau, som i perioder overstiger omfanget af middelkapitalen og på den måde atter slår den ud af konkurrencen. Den opadgående tendens er den periodiske værdiforringelse af den forhåndenværende kapital, der igen for en tid sænker produktionens niveau, i overensstemmelse med værdien af det nødvendige kapitalminimum, ligesom den hæmmer den kapitalistiske produktions indtrængen i nye områder. De middelstore virksomheders kamp med storkapitalen kan ikke tænkes som et regelmæssigt slag, hvor den svagere parts tropper decimeres direkte og kvantitativt, men derimod som periodisk nedmejen af småkapitalen, der så igen hurtigt dukker op for påny at blive mejet ned af storindustrien. Af begge de tendenser, der spiller bold med den kapitalistiske middelstand, sejrer i sidste runde den niveausænkende tendens - i modsætning til hvad der sker i arbejderklassen. Men dette behøver absolut ikke at vise sig derved, at de middelstore virksomheder aftager i antal, men derimod for det første i det gradvist stigende kapitalminimum, der er nødvendigt for levedygtige virksomheder i de gamle brancher og for det andet i det stadig kortere tidsrum, hvori småkapitalen kan glæde sig over selvstændig udbytning (eksploitation) af nye brancher. Følgerne heraf vil blive en stadig kortere levetid for den individuelle småkapital og en stadig hurtigere skiften i produktionsmetoderne og investeringsformer, og generelt for hele den klasse en stadig hurtigere social udskiftning (dvs for den lille og middelstore kapitalist - red.). Sidstnævnte ved Bernstein godt, og han slår det selv fast. Men hvad han synes at glemme er, at dermed er selve loven for de mellemstore kapitalistiske virksomheder givet. Hvis de små kapitaler er det tekniske fremskridts forkæmper, og det tekniske fremskridt er den kapitalistiske økonomis hovedpulsåre, så er småkapitalen åbenbart en uadskillelig ledsager til den kapitalistiske udvikling, som først kan forsvinde sammen med den. Den trinvis forsvinden af de mellemstore virksomheder - i den absolut summariske statistiks forstand, som det drejer sig om hos Bernstein - ville ikke, som Bernstein mener, betyde kapitalismens revolutionære udviklingsforløb, men snarere netop omvendt en standsning - en hændelse.

" Profitraten, dvs den relative kapitaltilvækst er først og fremmest

vigtig for alle nye kapitaler, der er under en begyndende selvstændig dannelse. Og såsnart kapitaldannelsen udelukkende faldt i hænderne på nogle få store fuldt udviklede kapitalenheder ... så ville produktionens livgivende ild slukkes. Og denne ville stagnere." (KAPITALEN III bd.)".

Parallelt foregår det for de ældste mellemlag som håndværkerne, hvor f.eks. skomageren ikke længere producerer men reparerer. Samtidigt har disse nødstedte lag set sig "beriget" med de mangfoldige småforetagener, der har fulgt i den overproducerende industrialismes kølevand og som har fået overladt en række servicemæssige og reparationsmæssige opgaver (f.eks. indenfor automobilindustrien).

Den kategori, der forbinder de nye med de gamle mellemlag, er udøverne af liberale erhverv, hvis læger, advokater, teologer og vismænd allerede fandtes under de prekapitalistiske forhold og udgjorde et socialt lag, der var i feudalherrens og kirkens sold. Disse liberale erhvervs udøvere har ligeledes en generel tendens til at blive lønmodtagende småborgere, men da deres antal i sig selv er så enormt stigende, bliver stigningstakten for de "ansatte" i forhold til de "selvstændige" meget langsom. Det er fra disse lag at den "moderne" middelklasse har udviklet sig - det direkte produkt af den kapitalistiske produktionsmåde og af den højt udviklede arbejdsdeling: intelligentiaen.

" På en helt anden måde end efterkommerne af dette ældre selvstændige mellemlag (de små kapitalister - red,) udgør den såkaldte nye mellemstand, intelligentiaen, embedsmændene, de privatansatte, et overgangslag mellem proletariatet og borgerskabet.

Men dens (intelligentiaens - red.) situation er betydeligt forskellig fra proletariatets situation. Dens arbejdskraft er normalt højt kvalificeret og dens uddannelse kræver ofte dyre studier. Derfor bliver dens lønninger betydeligt højere end arbejderne.

De intellektuelle adskiller sig også fra proletariatet ved deres ideologi. Da de stammer fra borgerlige kredse, fører de en borgerlig verdensopfattelse med sig, som yderligere forstærkes og uddybes p.gr. a, deres studier. Borgerskabets fordomme mod socialismen har hos dem antaget form af videnskabelige lærer. Deres specielle stilling i produktionsprocessen forstærker atter den ideologiske opfattelse, at ånden behersker verden. Den indgyder dem et dannelseshovmod, som får dem til at føle sig hævede over arbejderne. Den stiller dem, under

selve produktionen, i deres egenskab af opsynsmænd og arbejdstilskyndere (forskere i produktivitetfremmende lønsystemer, sociologer osv - red.) i et fjendtligt modsætningsforhold til arbejderne. Derfor stiller de sig også fjendtlige overfor proletariatets ideal: socialismen; de frygter den rå, uuddannede masses herredømme, som ved hjælp af sin "forfladigende ånd" skulle ophæve det industrielle hieraki, som er udtrykket for deres privilegerede stilling. Der er altså mange stærke faktorer, der trods ligheden på nogle økonomiske punkter adskiller denne nye mellemklasse fra arbejderklassen. Under samfundets fortsatte udviklingsforløb kommer (intelligentiaens) nederste lag til i stadigt stigende omfang at blive trukket over mod den proletariske kamp, men uden at kunne føre denne kamp med den uforsonlighed, hensynsløshed og styrke, som den sociale situation har påtvunget proletariatet. Deres socialisme vil derfor blive en underkuet, "civiliseret" socialisme, som føler modvilje mod den proletariske kamps skarpe og forbitrede natur, hvorfor de vil stille denne kamps reformkrævende, kulturbringende karakter i forgrunden (de fredsdelige kulturalister findes idag overalt: SF, VS, VPK, trotskisterne, PSU, PSIUP, Zenit, Manifesto osv - red.).

Det må her bemærkes, at en del af proletariatets øverste lag - dvs. de arbejdere, der er uundværlige på grund af en særlig uddannelse eller specielle kunskaper, og som derfor aflønnes bedre og således ud-

gør et arbejderaristokrati - nærmer sig denne intelligentias laveste lag, med hvilke den kan fremvise fælles træk på flere områder." (A. Pannekoek: DE TAKTISKE FORSKELLE I ARBEJDERBEVÆGELSEN)

Intelligentiaen kan skildres ud fra en todeling af dens funktioner:

a) teknik: Marx sagde, at industrikapitalisme betyder videnskabens applikation på masseproduktionen. Til dette brug har kapitalen udviklet en hel serie teknisk-videnskabelige kadrer.

b) administration: Hvor den tidlige industrialismes individuelle kapitalist tog sig af alle opgaver i sit foretagene, så varetages funktionerne idag indenfor administration, planlægning, regnskabsføring, ordenshåndhævelse osv af småborgerlige elementer, hvis hele eksistens bygger på betalte tjenesteydelser til lettelse af kapitalens cirkulation.

Vi møder således både strengt tekniske kadrer og kadrer, der er helt integrerede i kapitalismens dybeste processer.

Hertil føjer vi hele den række af statens og borgerskabets politiske kadrer, hvis opgave er at reproducere den borgerlige ideologi og der med potentielt at holde proletariatet i programmatisk uklarhed (præster, lærere, kunstnere, skuespillere, professorer, sociologer, filminstruktører, kritikere, entertainere, forfattere og nonner).

På samme måde som Marx i KAPITALEN påviser, at kapitalismen søger at gøre alt (ære, dyd, religion osv) til varer, søger den også at gøre al menneskelig aktivitet til lønarbejde, uanset om det drejer sig om produktivt eller uproduktivt ("tjenesteydelse") arbejde.

" Enhver produktiv arbejder er lønmodtager, men derfor er ikke hver lønmodtager en produktiv arbejder. Såfremt arbejdet er købt for at bruges i dets egenskab af brugsværdi, af tjenesteydelse, i modsætning til at sætte det-som levende faktor- i stedet for den variable kapitalens værdi i dennes sted og inkorporere det i den kapitalistiske produktionsproces, så er arbejdet ikke produktivt arbejde og den lønmodtagende ikke en produktiv arbejder. I dette tilfælde er arbejdet forbrugt for dets brugsværdi, og ikke for så vidt det yder bytteværdi; det er forbrugt på uproduktiv måde og ikke på produktiv måde; derfor står kapitalisten ikke overfor ham som kapitalist, som kapitalens repræsentant, thi han bytter med arbejde sine penge, ikke i egenskab af kapital, men som indkomst. Forbruget af arbejdskraft opstiller her ikke $p - v - p'$ men $v - p - v$ (hvor varen er selve arbejdet eller tjenesteydelsen): pengene fungerer som ren og skær cirkulationsmiddel, ikke som kapital.

Ligesom de varer, som kapitalisten køber til sit eget private forbrug, ikke forbruges produktivt, ikke bliver kapitalens faktorer, således finder der ikke noget produktivt forbrug sted af de tjenesteydelser, som han køber, enten med vilje eller af nødvendighed (tjenester ydet af staten osv), p.gr.a. deres brugsværdi, til sit forbrug. De bliver ikke kapitalens faktorer: de er altså ikke produktivt arbejde, og de, der udfører dem, er ikke produktive arbejdere. "

(Marx om "produktivt og ikke produktivt arbejde" fra det

UUDGIVNE KAPITEL 6 til KAPITALENS FØRSTE DEL)

" Kun det arbejde, som direkte forvandler sig til kapital, er produktivt arbejde.

En blot og bar udveksling af penge og arbejde forvandler ikke derved pengene til kapital eller arbejdet til produktivt arbejde.

Visse tjenesteydelser eller brugsværdier, produkter af bestemte former for virksomhed eller arbejde, manifesterer sig i varer, andre derimod efterlader intet håndgribeligt og fra personen selv forskelligt resultat, eller deres resultat er ingen salgbar vare. F.eks. tilfredsstiller den tjeneste, som en sanger yder, mit æstetiske behov, men det, som jeg nyder, eksisterer uadskilleligt fra sangeren selv, og så snart hans arbejde (sangen) er forbi, er min nydelse til

ende: jeg nyder virksomheden selv, dens virkning på mit øre. Tjenesteydelserne kan - ligesom varer - være nødvendige eller blot synes nødvendige, som f.eks. en soldats, eller en læges, eller en advokats tjeneste, eller de kan være tjenester, som bibringer mig nydelse. Dette ændrer intet ved deres økonomiske bestemthed (skal altså ikke sammenblandes med spørgsmålet om nødvendigt arbejde - red.). Når jeg er rask og ikke har brug for lægen, eller har det held ikke at behøve at føre processer, så skyr jeg som pesten at bruge penge på lægens eller juristens tjenester.

Tjenesteydelserne kan også være en påtvungne, som embedsmændenes tjenesteydelser osv.

Når jeg køber en lærers tjeneste, ikke for at udvikle mine evner, men for at erhverve mig færdigheder, ved hvis hjælp jeg kan tjene penge, eller hvis andre køber denne lærer for mig, og når jeg virkelig lærer noget, hvilket i og for sig ikke kommer betalingen af tjenesteydelsen ved, så tilhører disse læreomkostninger - ganske som midlerne til mit underhold - min arbejdskrafts produktionsomkostninger. Men disse tjenesteydelsers specifikke nytte ændrer intet ved det økonomiske forhold; jeg forvandler ikke penge til kapital, ej heller forvandler læreren, som forretter tjenesten, mig til sin kapitalist, sin herre. Det er derfor også ganske ligegyldigt for disse forholds økonomiske bestemthed om lægen kurerer mig, om læreren opnår resultater i sin undervisning, om advokaten vinder sin proces. Det, der betales for, er tjenesteydelsen som sådan, hvis resultat er af en sådan beskaffenhed, at de tjenesteydende ikke kan give nogen garanti. En stor del af tjenesteydelserne er konsumtionsomkostninger for varer: kokkepige, tjenestepige osv."

(Marx: TEORIERNE OM MERVÆRDIEN FØRSTE DEL)

Det afgørende er altså "om pengene fungerer som ren og skær cirkulationsmiddel" eller som kapital, - et emne vi bl.a. har behandlet i vor gennemgang af det udgivne Kapitel 6 (Programma Comunista nr.5, 6 og 19 - 1966). Den økonomiske præcisering må være emnet for et kommende partiarbejde på dansk eller svensk.

Foruden det rent konkrete, om der cirkulerer penge eller kapital, har marxismen endnu et økonomisk kriterium for fastsættelsen af hvad der karakteriserer den lønmodtagende proletar: proletaren ejer ingen ressourcer, kun sin arbejdskraft, mens småborgeren enten er indehaver af en praxis, et værksted, en butik, et jordlod eller besidder en lille del af det borgerlige samfunds viden, kultur eller viden-skab - altså dele af de kapitalistiske produktionsmidler (mens de gamle mellemlag således kan eksproprieres, så står intelligentiaen stærkt på dette område: en Einstein klarede sig bedre i USA end den flygtende jødiske butiksejer). Overfor alle disse kategorier med en ejendom at forsvare adskiller proletariatet sig klart: det er den klasse, der intet har at miste.

Marxismen viser således, at lønnen som form ingenlunde er det kommunistiske kriterium for tilhøringsforholdet til den revolutionære arbejderklasse. Den første lønmodtager var den romerske lejesoldat, legionæren - den sidste er den kapitalistiske overproduktions astronaut.

Dette modsiger ingenlunde kapitalismens tendens til at ville sænke lønningerne på de småborgerlige kategorier, hvis specifikke styrke indenfor arbejdsdelingen har mistet sin værdi p.gr.a. den almene kulturhøjning og den forlængede skolegang, som har den hovedopgave at højne, hvad Marx kaldte den rå arbejdskraft (at der f.eks. er forskel på hvor lang tid det tager den gennemsnitlige engelske og den gennemsnitlige afrikanske arbejder at lære at køre lastbil, hvad eng-lænderne forundrede måtte konstatere under den anden imperialistiske krigs ørkenfelttog, da de ville integrere de koloniale befolkninger i den imperialistiske massakre på verdens arbejdere). - Dette fore-

går ved uafsladeligt at henvise proletarerne til, at deres fattigdom og elendighed skyldes manglende viden og kvalifikation; med dette formål for øje fører alle de opportunistiske partier en såkaldt "uddannelsespolitik", der vil drage så store dele af arbejderklassen som muligt ind i en højere undervisning. Men med den generelle højnelse af den rå arbejdskraft følger naturligvis ikke en generel lønstigning. Det har f.eks. de russiske arbejdere måttet sande: hvor den stalinistiske propaganda før fremhævede det som en socialistisk landvinding, at 50% af befolkningen nåede at få en studentereksamen, ansporede af løfter om høje stillinger, så er undervisningsfremstødet nu forstummet, da det forvoldte utilfredshed, når de store løfter ikke kunne indfries. - Gevinsten af en undervisningshøjnelse er altid en veluddannet arbejderklasse, der har en bred formåen og kan påtage sig flere af de vanskelige opgaver, den højtteknificerede kapitalisme kræver. Hvor mange mellemlags lønninger således falder, fordi deres kunnen er blevet allemandseje, så fremelsker den stærkt arbejdsdelte og specialiserende kapitalisme nye højt lønnede småborgerlige kadrer: fra piloter til atomfysikere.

Som Pannekoek påpegede, så befinder arbejderaristokratiet sig nær disse moderne halve klassers nederste lag, og mener som dem at have ressourcer at forsvare overfor den proletariske revolution (stillet overfor uvisheden om kampens udfald giver aldersrente og sygekasse en anderledes passificerende tryghedsillusion). Den sociale rolle, de spiller, har samme politiske bremsevirkning for proletarietets parti, men deres samfundsmæssige herkomst er vidt forskellig: mens mellemlagene bærer de gamle halve klassers sociale tradition, som de kollektivt - som økonomisk kategori - søger at forsvare mod elendighed og proletarisering (iblandt med desperat raseri som f.eks. studenterne, thi ethvert perspektiv om lønsenkning, selvom lønnen forbliver høj i forhold til arbejderne, fremmaner småborgerens skræk: proletarens fysiske fabriksarbejde uden mulighed for velsmurt og korridorintrigeret karrierisme), så stræber repræsentanterne for arbejderaristokratiet efter individuel at hæve sig op mod middelklassen.

Marx fastslog (og Det Italienske Venstre ligeså f.eks. i AGRARSPØRGSMÅLET fra 1921 og i AGRARSPØRGSMÅL OG MARXISME - Programma Comunista nr. 21-23/1953 og 1-12/1954), at kapitalismen ikke kan løse landbrugsproblemet, da det kræver en langsigtet kapitalinvestering, der planlægger flere generationer frem, mens kapitalen foretrækker det hurtige og sikre udbytte, der ikke er afhængigt af årstider og vejrlig, dvs i industrien. Derfor ser vi hvorledes, at landbruget under imperialismens højtudviklede masseproduktion endnu hviler på det individuelle brug, som kun mekaniseres indenfor dets egne rammer, dvs ved kreditter til den enkelte bonde, der således påtager sig at lappe på dette kapitalismens svage led for at bevare illusionen om at være selvejende. - Når en industrialisering endeligt finder sted, så er det hovedsageligt indenfor dyreopdyrket, som er uafhængigt af vejrlig og dermed af tidsmomenter; - alligevel er det nødvendigt, for at holde trit med cirkulationen indenfor industrien, at industrialisere landbrugets dyreavl ved rovdrift og forringelse af produkternes kvalitet (kunstig udrugning eller "forædling" af kød ved at gøre dyrene syge i vævet uden at tage hensyn til, hvad der nedbrydes under de forskellige processer: tremmekalve, tvangsfodrede gæs, forlængede grise osv. - Om dette se Programme Communiste nr. 43-44, der ligeledes påviser, hvorledes landbrugets videnskab, biologien, er blevet ladet i stikken: hvor industriens mekanik udviklede sig mens borgerskabet var revolutionært, er den agrare forskning blevet en gold og perspektivløs kræmmervirksomhed under den degenererende kapitalisme).

I et foredrag om de halve klasser i 1925 forudså en repræsentant for Det Italienske Venstre, at det proletariske diktatur ville arve det kapitalistiske landbrug og dets økonomiske problemer - efter 45 år er denne forudsigelse bekræftet; det individuelle brug vil først få sin industrialiserede løsning under socialismen (man skal her ikke forledes til at tro - udfra de russiske og kinesiske former, at det fremtidige socialistiske landbrug vil have noget til fælles med feudalismen, hvis godser ikke var produktionsenheder, men byggede på små bortforpagtede eller bortfæstede lodder - selvstændigt og individuelt dyrkede; - disse er ingenlunde modne for kollektiv ledelse, hvad den russiske prekapitalistiske løsning klart viser: colcossens privatejede familielodder (hvis produkter afsættes på det frie marked) udgør ingen socialistisk model. - Det industrialiserede, ekstensive landbrug (f.eks. den statskapitalistiske sovcos) ligger nærmere den løsning, der svarer til masseproduktionens muligheder; men den videnskabeligt planlagte socialistiske udgave vil intet til fælles have med den kapitalistiske, der bygger på markedets afsætningsmuligheder og udbytningen af proletarisk arbejdskraft, på arbejdsdeling, jordrente, profit, og lønarbejde).

IV - DET PROLETARISKE PERSPEKTIV OG DEN SMÅBORGERLIGE PERSPEKTIVLØSHED

I sin FORBEMÆRKNING TIL DEN TYSKE BONDEKRIG skildrer Engels de muligheder, det proletariske parti har for politisk støtte blandt de halve klasser. Efter at have advaret mod byens småborgere, der "frygter for at blive stødt ned i proletariatet" og som er "i højeste grad upålidelige", og mod pjalte-proletariatet, der "er den værste af alle mulige forbundsfæller" gennemgår han landbrugets økonomiske kategorier: i landarbejderne "finder byens industriarbejdere deres talrigeste og naturligste forbundsfæller". "De små bønder - thi de større hører til borgerskabet - er af forskellig art. Enten er de feudalbønder og skal endnu gøre hoveri for nådigherren. Efter at borgerskabet har forsømt at gøre, hvad der var dets skyldighed, nemlig at befri disse folk fra hoveriet, vil det ikke være vanskeligt at overbevise dem om, at de nu kun kan vente deres frigørelse fra arbejderklassens side.

Eller de er forpagtere. ... Forpagtningsafgiften er drevet så højt op, at bonden og hans familie med nød og næppe kan leve, når der er middelhøst, men ved dårlig høst næsten sulter ihjel, ikke kan betale forpagtningsafgift og derved bliver ganske afhængig af jordbesidderens nåde. For sådanne folk gør borgerskabet kun noget, når det bliver tvunget til det. Fra hvem skal de vente redning, hvis ikke fra arbejderne?

Så er der endnu de bønder, der driver deres eget lille brug. De er for det meste i den grad behæftet med prioriteter, at de er ligeså afhængige af ågerkarlen (eller af kapitalens statsstøtte - red.) som forpagterne af jordbesidderen. ... Men de hænger for det meste stærkt ved deres ejendom, skønt den i virkeligheden ikke tilhører dem, men ågerkarlen".

III Internationales MOSKVATESER fra den Anden Kongres (1920) bekræfter denne rækkefølge: proletariske landarbejdere, halvproletarer eller parcellbønder (der dels lever af deres eget lille lod og dels af at arbejde hos storbonden) og småbønder ("som ejer eller forpagter små jordlodder, der netop dækker deres families behov uden at leje fremmed hjælp"). Moskvateserne understreger ligeledes, at småbønderne er "demoraliserede af spekulationer og ejendomsvaner" og påpeger derfor nødvendigheden af en "fast proletarisk politik" efter magtovertagelsen.

Vi har allerede tidligere fastslået, at de småborgerlige mellemlag ikke ejer historisk selvstændighed eller klassemæssige opgaver. Som

følge heraf kan deres politiske aspiration aldrig nå udover den konservative bevarelse og styrkelse af deres økonomiske grundlag, hvis parcellære og individuelle form teoretiseres som lykkebringende naturlov.

" Socialdemokratiets særprægede karakter består i, at det kræver demokratisk-republikanske institutioner, ikke som middel til at op-hæve begge de to yderpunkter, kapital og lønarbejde, men for at af-svække modsætningen mellem dem og forvandle den til harmoni. Hvor forskellige forholdsregler der end foreslås for at opnå dette, hvilke mere eller mindre revolutionære forestillinger disse bestræbelser end udstafferer sig med, indholdet bliver det samme. Dette indhold er en ændring af samfundet ad demokratisk vej, men en ændring inden-for småborgerskabets grænser. Man må blot ikke danne sig den bornerte forestilling, at småborgerskabet principielt vil sætte en egoistisk klasseinteresse igennem. Det tror tværtimod, at de særlige be-tingelser for dets frigørelse er de almene betingelser, under hvilke det moderne samfund alene kan reddes og klassekampen undgås. Ligeså lidt må man forestille sig, at de demokratiske repræsentanter alle-sammen er høkere eller sværmer for dem. De kan, hvad deres dannelse og deres individuelle stilling angår, være himmelvidt fjernet fra dem. Det, der gør dem til repræsentanter for småborgerskabet, er, at de i deres tankeverden ikke kommer udover de grænser, som småborger-ren aldrig i livet kommer udover, at de derfor teoretisk drives mod de samme opgaver og løsninger, som småborgerskabet i praksis drives mod af sin materielle interesse og samfundsmæssige stilling. Dette er overhovedet det forhold, en classes politiske og litterære repræ-sentanter står i til den klasse, de repræsenterer".

(Marx: LOUIS BONAPARTES ATTENDE BRUMAIRE)

Marx havde allerede skrevet i KLASSEKAMPENE I FRANKRIG 1848/50 om denne "småborgerlige socialisme", der "drømmer om en fredelig gen-nemførelse af sin socialisme": "Og samtidigt med, at proletariatet afstår denne socialisme til småborgerskabet grupperer proleta-riatet sig mere og mere om den revolutionære socialisme, om kommu-nismen, som borgerskabet selv har døbt med navnet Blanqui. Denne so-cialisme er erklæringen om permanent revolution, proletariatets klas-sediktatur som et nødvendigt gennemgangspunkt til klasseforskellens afskaffelse overhovedet, til afskaffelsen af samtlige de produktionsforhold, hvorpå de beror, til afskaffelsen af samtlige samfundsforhold, som svarer til disse produktionsforhold, til omvæltningen af samtlige idéer, som fremgår af disse samfundsforhold".

Alle antiklassemæssige teorier - fra reformisme og demofascisme til populisme og parlamentarisme - finder støtte hos småborgerskabet, u-anset om dets støtte kun (og altid) er til historisk nytte for det herskende borgerskab (Gramscis og Stalins forræderi bestod netop i at udelægge nationalfascismen som småborgerskabets og ikke som stor-kapitalens politiske retning).

Vi skal ikke her komme ind på, hvad det reformistiske småborgerskab, siden proudhonismens tid, har betydet for hæmninger og direkte for-ræderi for det proletariske parti og den kommunistiske revolution (fra Pariserkommunen i 1871 til den ungarnske revolution i 1919). Vor lære er, at alle proudhonismens former - fra labourismen til rådsekonisme, fra stalinismen og til trotskismen - altid sætter ind mod de historiske klassers - idag proletariatets - autoritære hovedvåben: stat, terror og hær. - For den kommunistiske forberedelse af arbejderklassen betyder dette, at de halve klassers bevægelse ser det som sit hovedformål at undergrave og fornægte de historiske former, der bliver betingelserne for, at den proletariske magtovertagelse kan lykkes: det kommunistiske klasseparti og dets diktatur.

-----oooOocoo-----

ARBEJDER-SOLIDARITET :

PROLETARISK KAPITULATION OG TRIUMF FOR DEN SMÅBORGERLIGE AKTIVISME

Med "Information" som barselshjælper så en ny organisation dagens lys den 1. maj i Nyborg. Barnets navn var på forhånd bekendtgjort som "Arbejder-Solidaritet". Dets slægtskabsforhold blev dog på intet tidspunkt oplyst for de undrende tilhørere - men, tilstede så man: venstresocialdemokrater, VSere af alle afskygninger, trotskister, provinsstalinister, studenteraktivister, et udpluk af anarko-syndikalismens hjemlige gengangere og - arbejdere, deriblandt initiativtagerne: de strejkende arbejdere fra Schaub & Co.

Til stede under mødets begyndelse var også fire af vore kammerater. Disse havde straks ved mødets begyndelse stillet forslag om bortvisning af den borgerlige presses repræsentanter, et forslag, der kun fik støtte fra én tilstedeværende udover vore kammerater. Vore kammerater fremførte derefter en uhyre kort, men gennemgribende kritik af foreningens politiske grundlag og målsætning. Denne korte kritiks styrke var tilstrækkelig til, at mødets dirigent så sig nødsaget til ved proceduresvindel at nægte vore kammerater ordet. Disse valgte herefter at forlade mødet.

Foreningens målsætning er "at bekæmpe den etablerede arbejdsret og virke for arbejderne frie aktionsret overfor arbejdskøberen." - Dette søges opnået ved: "a) målbevidst oplysningsarbejde. b) ydelse af kontant støtte til arbejdere, der er i strejke eller er idømt en bød af arbejdsretten og ved andre former for kontant støtte i henhold til ovennævnte formål. c) samarbejde med andre organisationer eller grupper, der arbejder med samme formål".

Hvorledes vil man bekæmpe arbejdsretten? Hvad er "den frie aktionsret"? Hvad skal den bruges til? Hvilke strejker vil man støtte? Alle, uanset deres politiske, faglige program? - Om disse simple spørgsmål - der er de første, man vil stille efter at have læst formålsparagraffen - ikke et ord. Kun i vore kammeraters 5-minutter lange indlæg blev de berørt.

Om det grundlæggende spørgsmål, forholdet til de eksisterende fagforeninger, blev der knapt mølet et ord. Vil man blot være en loyal pressionsgruppe, en social slumsøsterorganisation, eller vil man i det lange løb rive ledelsen ud af det nuværende forræderbureaukratis hænder? Således optræder der altså endnu en program- og perspektivløs organisation på venstrefløj, til glæde for de betrængte aktivister, der - åh så længe - har været uden "organisation" efter VS's og DDV's sammenbrud som aktivistorganisationer. På mødet hørte man da også den klassiske aktivistfrase: "vi vil ikke danne noget nyt politisk parti". En frase, hvormed idioten mente at kunne forsvare den totale mangel på perspektiv. Aktivisterne formåede efter så mange nederlag endnu engang at samles om devisen "Lad os nu få noget igang!" og kunne endnu engang samles i fælles vrede mod de "docerende sekterikere".

Når vore kammerater valgte at forlade dette møde, skyldes det ikke blot vrede over at være nægtet ordet eller irritation over at skulle spille tid på tåbelige paragrafdiskussioner, men erkendelsen af organisationens klassekarakter, der ingenlunde blot kan aflæses af organisationens navn. Det, der havde betinget vor partis deltagelse i dette møde, var da heller ikke organisationens smukt klingende navn, men schaub-arbejdernes tilgrundliggende, spontane reaktion. Disse var blevet tromlet ned af det faglige bureaukrati og arbejdsretten i broderlig forening, men havde derefter søgt at oprette et forsvar herimod og havde taget et initiativ til at organisere dette forsvar. I første omgang har man ikke forestillet sig, at dette forsvar kunne gå ud på andet end, at "bekæmpe arbejdsretten" og at organisere økonomisk støtte til betaling af bøder. I denne situation er det kommunisters, er det en faglig klasseoppositionens vigtigste opgave at videreføre denne reaktion, at give den et klasseperspektiv, et program.

Men Schaub-arbejdernes initiativ havde fået småborgerlige politikanter og programløse aktivister til at strømme til i snesevis. Det lykkedes uden stort besvær disse elementer at begrave Schaub-arbejdernes tilløb til en klasseaktion i paragrafsnak.

De oppositionelle fraktioner af småborgerskabet, dvs de lag af småborgerskabet, der står i modsætning til den eksisterende statsmagt, har altid og må altid søge at vinde arbejderklassen eller dele af den som politisk allieret - på et småborgerligt program! - Men for at en sådan alliance skal kunne udnyttes af det radikale småborgerskab må dette for enhver pris forhindre, at arbejdernes opposition slår over i en organiseret klasseopposition. - Derfor måtte elementer af det radikale danske småborgerskab, med "Informations" og "Politikkens" arbejdsvenlige husskriblere i spidsen, styrte til og gribe den politiske ledelse af Arbejder-Solidaritets. De er kun interesseret i Arbejder-Solidaritets, som en bevægelse uden program, thi antagelsen af et program ville afsløre dem, som det de er: rodløse elementer i en halv klasse uden historisk fremtid. I større målestok optræder de som avantgarden i Kapitalens - darwinistisk udvalgte - selvforsvarsmekanismer, med den specielle opgave at lede enhver farlig spontan proletarisk tendens ind på den ufarlige småborgerlige, demokratiske oppositions grund.

Med en sådan organisation kan kommunister kun bryde!

-----oooOOooo-----

MAO SPILLER BORDTENNIS MED NIXON OVER DE BENGALSKE FATTIGBØNDERS LIG.

Efter den anden imperialistiske krig ledede den russisk-amerikanske vinderimperialisme opdelingen af de "vanskelige" områder i Europa og Asien; Stalin og Truman frygtede ikke bare det tyske proletariat, men også fattigbønderne i de folkerige områder Kina, Korea, Indokina, Indien; - selvom det mislykkedes i Kina, hvis nationale og borgerlige "fireklasserevolution" blev straffet med 21 års amerikansk handelsembargo og 12 års russisk kolonial udnyttelse, så valgte de nationale og demokratiske borgerskaber i de øvrige områder splittelsen frem for opgøret med verdenskapitalen. Disse nydemokratiske klasser, med Ho Chi Minh's stalinistiske parti i spidsen, så nedkæmpelsen af deres lokale arbejderklassers unge selvstændige organisationer som deres hovedopgave. Og det var først da den amerikanske verdensimperialisme - som vort parti i 40'ernes slutning forudså ville forblive aggressiv i perioden indtil næste revolutionære opsving - gik til angreb for at knuse disse borgerskabers svage nationale marked og kapitalakkumulation, at disse nødtvunget måtte gribe til våben; dog til stadighed med ordet "forhandlingsfred" på læberne.

På vort regionale møde i Lund (juni, 1970) gennemgik vi det NATIONALE OG KOLONIALE SPØRGSMÅL, og havde her lejlighed til grundigt at analysere FNL's programmer fra 1960 og 1967. Det var klart, at dets indhold var borgerligt demokrati for de "patriotiske" godsejere og det industrielle bourgeoisi, støtte til fattigbønderne (som i Danmark!) og strejkeret til arbejderne. Der er således ikke en dråbe socialisme men blot noget retarderet maopopulisme i FNL for ikke at tale om de korrumperede fyrstelige fronter i Cambodia og Laos. - Men vi har fastslået lovene for disse kampes udvikling: jo fjernere og mere slagen det internationale proletariat er, desto ynkligere kan den borgerlige revolution tillade sig at fremtræde.

Og ynkelig har den været; massakre har fulgt på massakre i de sidste år, uden tvivl de blodigste i denne den krigsgaleste af alle efterkrigstider: massakren på palæstinenserne (udført af jordanere), på cambodianerne (udført af sydvietnamesere), på eritreanerne (udført af abbesinere) på sydsudanenserne (udført af Khartoum-regeringens "venstreorienterede" oberster), på laoterne (først nu begynder man at tale om, at det vist ikke bare var Ho Chi Minh-stien, der blev bombet) og endelig massakren på østbengalerne - som Vestpakiens proamerikanske SEATO-generaler

udførte med nyttig teoretisk rygdækning fra Mao.

I Le Prolétaire (nr. 103 - 1971) viste vi i artiklen PAKISTAN: KONTRA-REVOLUTIONENS NATIONALE ENHED, hvorledes der i verdensimperialismens plan for seksdelingen af Indien indgik oprettelsen af den kunstige stat Pakistan. Denne stats hovedopgave skulle være effektivt at undertrykke de store sultende masser på de nordindiske Ganges-sletter og især de 100 mill. bengalske fattigbønder og arbejdere. At den unge, svage, og under "kulturrevolutionen" så isolerede kinesiske kapital så sig nødsaget til at alliere sig med det vestpakistanske storborgerskab, har givet såvel Khan som Nixon et godt alibi. Bhutto, dette borgerskabs talsmand, har i mange år udtalt sig for samarbejdet med Kina, ikke bare grundet de åbenbare økonomiske årsager, men også for at isolere den maoistiske, populistiske bevægelse i Østbengalen; og det er lykkedes i et sådant omfang, at selv de indokinesiske fronter, som kæmper i den asiatiske fattigbøndes navn (men for deres lokale borgerskabs gavn) ikke vovede at sige et ord, da deres broderorganisation Awami-ligaen, blev nedkæmpet med russiske, amerikanske og kinesiske våben. Og Sheik Mujib Rahmans liga står ellers ikke tilbage for disse fronter hvad angår taktisk forræderi: ligesom Pnom-Penh og Saigon ikke er blevet indtaget fordi dette måtte kræve parolen om generalstrejke og terror mod borgere og buddistmunke, således gik alle det østbengalske borgerskabs spilfægterier ud på at undgå, at strejkerne i Dacca, Chittagong osv udviklede sig til proletarisk revolutionær vold.

Imperialismens massakre på alle klasser i Østbengalen viser, at et lokalt, nationalistisk borgerskab i disse krisetider ikke kan spille på de store kapitalistiske magters indbyrdes konkurrence, men, at verdensmarkedet, som påvist af Engels og Trotskij, uundgåeligt altid vil integrere alle: USSR, DBR, USA, Kina og Japan til de villige dværge Nord-Vietnam, Ceylon, Nord-Korea osv. - Dette så meget klarere idag, hvor samtlige kapitalistiske lande søger nye ekspansionsmuligheder på den gamle verdenshersker USAs bekostning. Det er i denne situation, hvor Washington må se den vesttyske kapital ifærd med at overtage ledelsen af den internationale kapitalexport og se Japan true den amerikanske andenplads, at den gamle imperialist må tage det forhadte skridt: åbningen mod kineserne, der begejstrede vil stille deres proletariat til rådighed for amerikansk udbytning (investering!), som de før i tiden har gjort det for den russiske og idag gør det for den japanske, franske, vesttyske, svenske og australske. Og udfra profitratens tendensielle fald kan vi læse os til, at denne udvikling nødvendigvis må gå med stormskridt som vi viste det på vor nyligt afholdte generalforsamling i Torino. Det åbenlyse forræderi mod de østbengalske fattigbønder og arbejdere, må åbne øjnene selv på amerikanerne: Maokina er selvskrevet til at indtage sin plads i den internationale røverklub FN.

Selv i det lille Danmark har det asiatiske drama sine virkninger: populismens nederlag nummer 1.000 dækkes villigt af SUF og KFML, som yder maoismen, hvad Mao har ydet Khan. Den ene udråber det antiproletariske FN's kamp til permanent revolution, den anden udråber Kina til evigt socialistisk (vi fastslår, at der på intet tidspunkt har hersket proletarisk diktatur i Kina). Således er der lokal dansk rygdækning i teorien og snart vil ØK nok sørge for den i praksis. - Roligt kan Befrielsesfronten fortsætte i Paris og Mao falbyde sin brede ludderbag og det kinesiske proletariats forarmede skuldre. Deres byrde vil først kunne fjernes, når den spæde flamme, der er begyndt at brænde i England, Frankrig, Polen, Italien og Skandinavien har bredt sig til Vesttyskland og USA og her antaget form af væbnet revolution og proletarisk magtovertagelse. - Fattigbønderne i Østbengalen hævnes ikke ved demonstrationsmarcher eller indsamlinger, men ved at forberede og kæmpe for den totale generalstrejke, for den internationale revolution og for det proletariske diktatur.

-----00000000-----

RETTELSE TIL K.P. nr.10 :

Side 9, 19. linie fra neden: "begyndende angreb vil".

INTERNATIONALE UDGIVELSER

PROGRAMME COMMUNISTE nr. 50 oktober 1970 - marts 1971 :

- Imperialistisk krig eller verdensrevolution.

Italiens Kommunistiske Parti overfor den fascistiske offensiv (1921-24).
Det Kommunistiske Venstre på revolutionens vej (tekster fra 1913 til 21).

74 s. - 5,- da.kr.

INTERNATIONALE REVOLUTION nr. 4 november 1970 :

- Marxismens Grundtræk. - Socialdemokratiets funktion. - Drang nach Osten
30 s. - 1,50 da.kr.

DIE FRAGE DER REVOLUTIONÄREN PARTEI (Texte der I.K.P. nr.1)

- Parti og Klasse (1921). - Parti og Klasseaktion (1921). - Proletarisk
Diktatur og Klasseparti (1951). - Moskvateserne om det Kommunistiske Par-
tis rolle under den proletariske revolution (1920).

56 s. - 6,- da.kr.

I TESTI DEL PARTITO COMUNISTA INTERNAZIONALE nr. 3

- Den marxistiske økonomis elementer (1947-50). - Om den dialektiske me-
tode (1950). - Kommunisme og videnskab (1952). - 12,- da.kr.

PARTIETS GENERALFORSAMLING I TORINO

På vor Aprilgeneralforsamling blev der fremlagt fire rapporter: Den første gennemgik IMPERIALISMENS KURS udfra en række diagrammer, der viste de syv vigtigste industrilandes udvikling siden kapitalismens opståen. Den anden skildrede Comecon-landenes udvikling udfra en gennemgang af den 8. femårsplans resultater og forudsigelserne for den 9. femårsplan idet vort standpunkt, at ingen vareøkonomi lader sig planlægge, atter påvistes. Den tredje gennemgik emnet Fascisme - Demokrati - Kommunisme og den fjerde behandlede spørgsmålet om partiets faglige aktion.

De skandinaviske sektioners regionale møde for maj afholdtes i København. Emnet var en belysning af de diagrammer og tabeller, der var blevet forelagt under generalforsamlingens to økonomiske rapporter.

DET KOMMUNISTISKE VENSTRES TEKSTER :

nr.1 - Marxismens Grundtræk

Partiets Karakteristiske Teser

- 40 s. - 4,- da.kr.

nr.2 - Vad är och vad vill det Internationella Kommunistiska Partiet

- 22 s. - 3,- da.kr.

nr.3 - Lev Trotskij: 1917 - Oktoberlære

Pariserkommunens Lære

- udkommer til sommer

PARTIETS NORDISKE UDGIVELSER :

KOMMUNISTISK PROGRAM (organ i Norden - på dansk/svensk)

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION (fagligt organ - på svensk)

- fællesabonnement sammen med Det Kommunistiske Venstres tekster nr.1-3

Årligt sv.kr. 10,-

da.kr. 15,-

Liste over partiets organer og publikationer på italiensk, fransk, tysk, engelsk og spansk findes i K.P.nr.10.

Adresserne på de skandinaviske byers boglader med vore udgivelser findes i K.P. nr.10 og i Kommunistisk Fackopposition nr.3.
